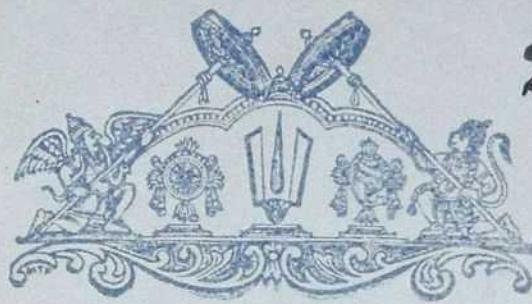

2885

॥ श्रीः ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमत्कृष्णसूर्ये नमः ॥

पोरियवाच्चानं पीलौ पूर्णिल-लिङ्गं तीमाला मलां 7
 परमकारुणीकरान् पोरियवाच्चानं पीलौ
 अरुलीच्चेष्ट

திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள்.

—:[परमाणुत्तिरट्टुतं कृष्णत्]:—

[पतवृत्तयुतं त्रुमं अरुम्पतवृत्तयुतं कृष्णत्.]

—: * :—

पतिप்பாசிரியரः—

K. பீந்வாஸ அய்யங்கார், அட்வகேட்,
 3, புத்தார் அம்ரஹாம், திருச்சி.

—: * :—

விலை ரூ: 1—10—0

பொல் கலி (புக்-பூர்வ) அ. 2.

நம்மாழ்வார் திருங்கூத்திரத் தனியன்

வ௃ஷமே து விஶாலாயா் குருகாபுரிகாரிஜம் ।

பாண்டியதேஶே கலேராடை ஶாதரி ஸைந்யப் ஭ஜे ॥

வநுஷபே து விஶாலாயாம் குருகாபுரிகாரிஜம் ।

பாண்டியதேஶே கலேராடை ஶாதாரி ஸைந்யபம் பஜே ॥

நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

ஆனதிருவிருத்தநாற்றுளி னென் வாழியே

ஆசிரியமேழுபாட்டளித்தபிரான் வாழியே

ஈனமிலக்தாதியெண்பத்தேழிந்தான் வாழியே

இலாக்கோள் மாற்றயாபிராந்திரன்டேரத்தான் வாழியே

வானணியும் புகழ்மிக்க நாலீற்றன் வாழியே

ஈவகாசிவிசாகத்தில் வந்துதித்தான் வாழியே

சேனையர்கோன் அவதாரம் சேய்கவள்ளால் வாழியே

திருக்குருகைச்சடகோபன் திருவடிகள் வாழியே.

மேதினியில் வைகாசி விசாகத்தோன் வாழியே

வேதத்தீதச் செந்தமிழால் ஏரித்துரைத்தோன் வாழியே

ஆதித்துருவாய்ப் புவியிலவதரித்தோன் வாழியே

அனவரதஞ்சேனையர்கோன் அடிபணிவோன் வாழியே

நாதனுக்கு நாலாயிரமளித்தான் வாழியே

நம்மதுரகவிவணங்கு நாலீற்றன் வாழியே

மாதவன் போற்பாதுநைக்யாய் வளர்க்குருள்வோன் வாழியே

மகிழ்மாற்றன் சடகோபன் வைபகத்தில் வாழியே.

பேரியவாக்கான்பிள்ளை திருங்கூத்திரத் தனியன்.

சகலாவி஡ாமாயஸாரவ்யாக்யானகாரிணம் ।

ஶாவணே ரோஹிணிஜாத் குணஸ்தமஹ் ஭ஜே ॥

உலத்ராவிடாம்நாயஸாரவ்யாக்யாநகாரினம் ।

ஸ்ராவணே ரோஹிணீநூதம் க்ருஷ்ணஸ்தங்குமதும் பஜே ॥

வாழித்திருநாமம்.

தண்மை சிங்கம் ரோகிணி நாள் தழைக்கவந்தோன் வாழியே

தாரணியில் சங்கங்லூர் தானுடையோன் வாழியே

புன்மை தவிர் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே

பூதார் எதிராசர்தாள் புகழுமவன் வாழியே

மன்புகழ் சேர் சடகோபர் வளமுனாப்போன் வாழியே

மாற்ற நாலின் போருள்தன்னைப்பகுத்துரைத்தான் வாழியே

அன்புடன் உலகாரியர்தம் அடியினையோன் வாழியே

அபயப்ரதராஜர் தாள் அனவரதம் வாழியே.

து:

K7

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜரய நம:
ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸ்மரயே நம:

— முகவுறை —

2885

“நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சியர் நம்பிள்ளை
என்பர் அவரவர்தம் ஏற்றத்தால்—அன்புடைய

சாற்று தீருநாமங்கள்” என்றார் மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலே
யில். பெரிய பெருமாள் பொங்கும் பரிவாலே பரங்குசனை நம்மாழ்
வார் என்றே எப்போதும் அழைப்பர். திருவத்மயானுக்ளவத்துக்கு
வரும்படி ஆழ்வாருக்குத் திருமுகம் அனுப்பும் போதும் ‘நம்மாழ்
வார்’ என்ற திருநாமமிட்டே அனுப்புவர். ஒரு சமயம் அர்ச்சையில்
லெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளும் ஆழ்வாரும் யாத்ருச்சிகமாக
ஒரிடத்தில் சந்தித்தபோது “நம்முடைய ஆழ்வார்! நம்மருகே வாரும்”
என்று தமிழ்முடைய இவ்யவிலூரூபாவத்திலே வைத்துக்கொண்டு
முத்தின் சட்டையும் வட்டபணை முதலான வரிசைகளையும் ப்ரஸா
தித்துத் தம்மையே ஒக்க அருள்செய்தார் என்கிற ஐதில்யமும்
உண்டு. “நஞ்சடகோபனைப் பாடினையீர என்று நம்பெருமாள் விஞ்சிய
வாதரத்தால் கேட்பே” என்று கம்பநாட்டாழ்வார் பாடியிருக்கிறார்.
நாதமுனிகளும், அவரை யோகங்கினால் ஸாக்ஷாத்கரித்து, தவயம்
முதலாகத் திருவாய்மாழியிருக்கவுள்ளவற்றை உபதேசம் பெற்ற
தினால் நம் ஆழ்வார் என்று அபிமானித்தார். ஆளவந்தாரும் “ந:
குலபோதே:” [நம்முடையதுலபகியிலுடைய] என்று அருளிச்செய்தார்
இவைகளினால் இவருக்கு ப்ரபந்தங்கூடஸ்தர் என்னும் திருநாம
மும் வழங்கிவருகிறது. கொள்வாருமுன்டோ என்று படிநொடுக்கூடக்
கும் க்ருபாதிக்யத்தை உடையவன் கோயிலரங்கள். “பாடினான்
அருள்கண்டர் இவ்வுலகினில் மிக்கேதே” என்கிறபடி அருள்மாரியாக
அருளிச்செயலமுத்தைப் பொழிந்தவன் அருள்மாறன். “படைத்
தான் கவி” என்று தம்மைத்தாமே பேசிக்கொண்டார் திருவாய்
மொழியில். திருவிழுத்தத்தில் “திருமாலவன்கவி” என்று தம் பிர
பந்தத்தின் பெருமையையும் பாடினார்.

“நமே வாசே யா சோதிதா யாச அநுதிதா (அநுடிதா) தஸ்யை
வாசே” என்று வேதபுரூஷன், உதித்த வேதத்துக்கும், உதிக்கப்
போகிற வேதத்துக்கும் நமஸ்காரப் செய்தார். தமிழ் மறை உதிக்கப்
போவதைப் பண்டைமறை இப்படிப் பேசிற்று. ஸம்ஸ்க்ருதவேதமோ

தாங்கோன்றி. அடிப்பற்றிருக்குமதே அதன் ஏற்றம். தாங்கோன்றி மாரு இராமல் நம்மாற்வாரால் நான்கு பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்யப்பட்ட ஏற்றம் தமிழ் மறைக்குண்டு. “வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்” என்றும், “ஸ்டாரே: உபசிவதாமுபகாநமாதாபோக:” என்றும் நாதமுனினாலும், “யம் ஸமஸ்க்ருதத்ராவிடவேதஸ்லக்ஷத:” என்றும் பட்டரும் இவை தமிழ்மறைன் என்பதை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆசாரியர்கள் இதற்கு அபெள்ளுவேயத்வமும் உண்டன்று அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆழ்வார் மூலமாக இந்நான்கு பிரபந்தங்களும் உலகிற்கு வெளியிடப்பட்ட படியால் “குருக்காட்டோபதி பண்ணிப்” என்ற சொல்லத்தடில்லை. பண்டை வேதங்கள் கிளரே அதிகரிக்கலாம். ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கூருக்கு ஆசாராரில்லை. ஸமஸ்க்ருத வேதம் கல்லும் மன்னும் கலந்துகூடிய கடிப்பொன் போன்றது. இததமிழ்வேதம் பணிப்பொன் போன்றது. பண்டை மறையில், அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தஞ்சந்தபடிச்யேன்யாகத்திளை, தேவதாந்தர ஸ்தோதரங்கள் முதலானவையும் இங்குமங்கும் காணப்படும். இப்பிரபந்தங்களிலோ பரப்ரஹமஸப்தவர்ஸ்பனுண ஶ்ரிய: பதியின் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களைப் பேசும் பேரின் பம் வினோக்கும் பாசுரங்களே நிறைந்திருக்கும். மறந்தும் புறந்தொழுமாந்தர்கள் மனத்திற்குகந்தான் பாதவ நிர்ணயத்தைப் பராங்குசன் “ஓ ஓ உலகினாயில்வே”, முதலான பல பாசுரங்களில் பண்ணியிருக்கிறார். இக்காரணங்களால் இவருடைய பிரபந்தங்களே சுடர்மிகு சுகுதி என்று ஆசாரியர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

திருவுசிரியம் யஜார்வேதஸாரம் என்றும், பெரிய திருவந்தாதி அதர்வணவேதஸாரம் என்றும் பெரியோர்களால் பேசப்படுகிறது. இவ்விரு பிரபந்தங்களுக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையொருவரே வியங்கியானம் செய்தருளியிருக்கிறார். அவருடைப் பாசுமாதோசரமன் பெறுமூன்தில் சிறிது நம்மால் பலவிடங்களில் உணர்த்தப்பட்டது. “உண்டோ வைகாசி விசாகததுக் கொப்பொரு நாள்” எனப்பட்ட ஆழ்வார் திருக்கூத்தாத்தங்களு இவ்விரு பிரபந்தங்களும் வெளியானது ஆழ்வாருடைய க்ருபாப்ளமீயாகும்.

பராங்குச திருவவதா: மூ 5054

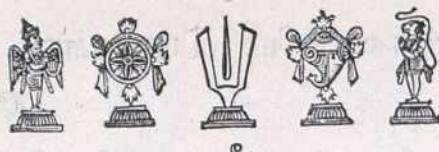
கருவருஷம்

வைகாசி விசாகதம்.

இங்கணம்,

தெண்டராப்பொழு

கி. பீரிவாஸ அப்யங்கார்

—:

ஸ்ரீமதே ராமாதாஜாயநமः

பிள்ளோலோகம் ஜீயராளிச்சேய்த

திருவாசிரியத்தனியன் வ்யாக்யாஙம்.

—:(-) : ---

அருளாளப்பெருமாளோம்பெருமானராளிச்சேய்த

தனியன்.

காசினியோர் தாழ்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து,
ஆசிரியப்பா வத்லைரு மறைந்து விரித்தானைத்,
தேசிகனைப் பராங்குசனைத் திகழ்வகுளத் தாரானை,
மாசடையா மனத்துவத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

பதவுரை:—காசினியோர் தாம்—இப்பூமியிலுள்ள மனுஷ்யர்கள், வாழ—உய்யும்பொருட்டு, கலியுகத்தே—கலியுகத்தில், வந்து—(பரம பதத்தில் சின்றும்) வந்து, உதித்து—அவதரித்து, ஆசிரியப்பா அத னல்—ஆசிரியப்பா என்னும் பாட்டுக்களாலே, அரு மறை நூல்—சிறந்த வேதமாகிற சாஸ்த்ரத்தை, விரித்தானை—பரப்பியரும், தேசிகனை—(எல்லாருக்கும்) ஆசார்யரும், திகழ் வகுளத்தாரானை—விளங்காங்கின்றுள்ள மகிழும்பூமாலையை அணிந்தவருமான, பாங்கு சனை—நம்மாழ்வாரை, மாச அடையா—அழுக்கற்ற, மனத்து வைத்து—மனங்களிலே வீற்றிருக்கச் செய்து, மறவாமல்—மறவாதபடி, வாழ்த்துதுமே—மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவோம்.

அவதாரிகை:—(காசினியோர் தாம்வாழ) திருவாசிரியமாகிற திவ்யப்ரபந்ததர்சியாய், தேசிகராயிருக்கிறவரை நிர்மலமான ஹ்ரு தயத்திலே வைத்து விஸ்மருதியின்றிக்கே நிரந்தர மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறது.

வ்யாக்யாஙம்:—(காசினியோர் தாம்வாழ) கண்டதுக்கு மேல் ஒன்றறியாத பூமியிலுண்டான மனுஷ்யர் ஜீவிக்க. (கலியுகத்தேவந் துதித்து) 1) “கலौ புநः பாபரதாभி஭ුते-பக்காத்மநா- ஸ உद्व-மूவ” (கலோ புந: பாபரதாபிபூதே- பக்காத்மநா - ஸ உத்பபூவ) என்கிறபடியே ஜனா நத்துக்கு அடைவில்லாத கலிகாலத்திலே யுகவர்ணக்ரமாவதாரமென்னலாம்படி ஆழ்வாரவதரித்தருளினராயிற்று. (வந்துதித்து) லோகாந்தரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்துதித்தாரென்றுமது தோற்றுகிறது.

* “முன்னே வந்து^{இத்து}” என்னுமாபோலே. † வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயமிறே. மேலே “வகுளத்தாராளை” என்றிறே இருக்கிறது.

அவதரித்துச்செய்த கார்யமின்னதென்கிறது மேல் (ஆசிரியப் பாவதனுலருமறைநால் விரித்தாளை) என்று. தமிழுக்கு அநேகம் பாக்கள் உண்டாயிருக்கவும் ஆசிரியப்பாலையாயிற்று. திருவாசிரியம் செய்தருளினது. அருமறைநால் விரிக்கையாவது:- அரிய வேத மாசிற சாஸ்த்ரத்தை விஸ்தருதமாக்கி அதுவே நிருபகமாம்படியானவரை. அருமறை நாலீ^{கு} வண்டமிழ் நாலாக்கினவரை. (தேசிகனைப் பராங்குசைனை) வேதார்த்த தர்சியான பராங்குச தேசிகரை. (திகழ்வகுளத்தாராளை) விளங்கானின்ற திருமகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையவரை. “தண்டனைவத்தாராளை” என்னுமாபோலே. “தாமம்தனவோவகுளமோ” என்னக்கடவதிறே. (மாசடையா மனத்துவைத்து) § “மாசற்ஞர் மனத்துளாளை” என்றும், || “தெளிந்தவென் சிந்தையகங்கழியாமே” என்றும், நிர்மலமான மனஸ்விலே வைத்து. “வண்குருகைக் கோஞ்சும் நம்முடைக்குடிவீற்றிருந்தார்” என்னும்படி வறந்துருதயமாக வைத்து. பரமஹம்ஸராகையாலே மாநஸபத்மாஸநத்தேயிறே இருப்பது. (வகுளத்தாராளை மாசடையா மனத்துவைத்து) ○ “நாட்கமழுமகிழ்மாலை மார்வினன் மாறன் சடகோபன்” என்னும்படியான ஆழுவாரை. ● “சடகோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சீர்” என்னும்படி ஶ்ரூபார்ச்சயமாக பாவித்து பக்திபண்ணி வைத்து.

(மறவாமல்வாழுத்துதுமே) வீஸ்ம்ருதியின்றிக்கே இவ்விருப்புக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம். அவரும். □ “ஊழிதோறாழியோவாது சாழியவென்றுமாம் தொழுவிசையுங்கொல்” என்றுரிறே.

இத்தால்:—ஆழ்வார் திவ்யமங்களவிக்குறுமே ஶ்ரூபார்ச்சயமென்றுமத்தையும், மங்களாசாஸந விடுயமென்றுமத்தையும் சொல்வித்துயிற்று.

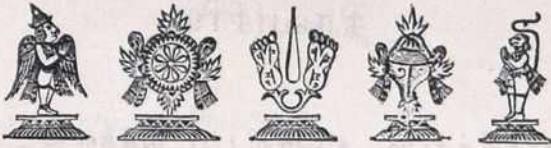
திருவாசிரியத் தனியன் வ்யாக்யாமம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

* உபதேசரத-7. † சடகோபாஷ்டகம்-4. ‡ திருவாய் (4-5-10).

§ திருமாலை-22. || திருவாய் (9-2-4). ○ திருவாய் (4-10-11).

● இராமாதங்கு-18. □ திருவாசிரி-4.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பேருமானுர் திருவடிகளே சரணம்.

பேரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்சேய்த

திருவாசிரியவ்யாக்யாநம்.

அவதாரினகை.

திருவிருத்தத்தில், ஸர்வேப்சவரனுடைய ஸ்வல்ருபருப குணவிபூ
திகளைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு அவனுடைய நித்யவிபூதியோகத்
தையும் லீலாவிபூதியோகத்தையும் அதுவந்தித்து, நித்யவிபூதியில்
அள்ளார் நிரதிசயாதுபவமே யாத்ரையிருக்கிறபடியையும், அதுண்
தறுக்கைக் கீடான் ஆரோக்யத்தையுடையாயிருக்கிறபடியையும்,
இவ்வருகுள்ளார் கர்மபரதந்தரராய், இதர விஷயங்களிலே ப்ரவண
ராய், தண்ணிதான தேஹமாத்ரையே போகமாயிருக்கிறபடியையும்
அதுவந்தித்து, ப்ராதாக்களிலே சிலர் ஜீவிக்க ஒருவன் குறைய
ஜீவிக்கப்படுக்கால் தன் குறையை யநுவந்தித்து வெறுக்குமாபோலே,
ஸர்வேப்சவரனுடே நித்யாதுபவம் பண்ணுகிறவர்களே பொடாக்கத்
தமக்ஞ ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தாமத்தை இழுந்திருக்
கிறபடியை அதுவந்தித்து, “இதுக்கடி தேஹஸம்பந்தம்” என்று
பார்த்து, இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளலாம் வழி தம்பக்கலிலொன்றுக்
காணுமையாலே “இந்த ப்ரக்ஞுதி ப்ராக்ருதங்களினுடேட்டுட ஸம்பந்
தத்தை யறுத்துத் தரவேனும்” என்று அவன் திருவடிகளிலே
தம்முடைய தஸையை விண்ணப்பம் செய்தார். இது பின்னே முதற்
பாட்டுக்குக் கருத்தன்னாலே வென்னில், முதலிலேயும் இப்பாசரத்தை
யருளிச்செய்து, முடிவிலேயும் * “அமுந்தார் பிறப்பாம் பொல்
லாவருவிளை” என்று உபக்ரமோப ஸப்தாரங்கள் ஏகரூபமாயிருக்
கையாலே இப்பந்தத்திற்குத் தாத்பர்யமுமதுவே. தாம் சினித்த
போதே தம்முடைய அபேசுவிதம் கிடையாமையாலே பிறந்த ஆற்

* திருவிருத்தம்-100

ஏமையை ஆவிஷ்கரித்தபடி நடவில் பாட்டுக்களடைய. ஸர்வேர்வர னுக்கு இவரபேக்கிதம் சடக்கெனசெய்யப்போகாது; அதுக்கடி:- ஸரதல்பத்திலேகிடந்த ஸ்ரீபீஷ்மரக்கொண் நாட்டுக்குச்சிறிது வெளிச் சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, இவரையிடுவித்துச்சில ப்ரபந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து ஸம்ஸாரத்தைத் திருத்த நினைத்தவனு கையாலே, இங்கே வைக்கலாம்படியல்ல இவருடைய தவரை. “இவர்தாம் நிரப்பந்தம் பண்ணுகிறதும் அவ்வருகே போய் நம்முடைய குறைநுபவம் பண்ணுகைக்காகவிடே; இவை தன்னையநுபவிப்பிப்போம்” என்று பார்த்துத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, தேஹத்தினுடைய தன்மையை பறுஞ்சிப்பதற்கு முன்பு காட்டிக்கொடுத்தது இவையேயாகிலும் “அவ்வருகேபோய் அதுபவிப்பதுமோரநுபவமுன்டு” என்று தோற்றுதபடி ஒரு வைச த்யந்தைப் பிறப்பிக்க, அவற்றிலே அங்யபராய் அறுபவிக்கிறார். ஸ்வரூபரூப ஞாங்களென்றிரே அடைவு; ஸ்வரூபத்தைவிட்டு ரூபத்திலே இழிந்து அறுபவிக்கவேணுமென்கிறாயிற்ற. தான் துவக்குண்டிருப்பதும் இதிலேயாகையாலே. இனி இவ்வள்ளுதான் நேர்கொடுநேரே அநுவயிக்கவொன்னுதபடி முத்திலே அலையெறிகையாலே கிண்ணகத்திலிழிவார் மிதப்புக்கொண்டிழியுமாபோலே “உபமாந முகத்தாலே யிழிந்து அநுபவிக்கவேணும்” என்று பார்த்தார். ஸர்வதாஸாம்யமில்லாதொரு வஸ்துவாகையாலே பகவத் விஷயத் துக்குபமாநமாகச் சொல்லாவது தானில்லை; ஆனாலும் அஸ்பஸாத்திர ஸ்யமுள்ளதொன்றைப்பற்றி யிழியவேணுமிரே. ஒருமரகதகிரியையாயிற்று உபமாநமாகச் சொன்னுகிறது. அதின் பக்கல் நேர்கொடுநேர்கொள்ளலாவதொன்றில்லாவும்யாலே அது தன்னை சிகித்துக் கொண்டு இழிகிறார். ஸ்வரூபத்தை விட்டு ரூபத்தைப்பற்றினவோ பாதி ரூபந்தன்னையும் விட்டு உபமாநத்திலே இழிந்து அது தனக் கொப்பனை தேடியெடுத்துப் பேசுகிறார்.

1. சேக்கர்மா முகிலுடேது மிக்க சேஞ்சுடர்ப் பரிதிகுடி, அஞ்சுடர்மதியம் பூண்டு, பலசுடர் புனைந்த பவளாக்சேவ்வாய், திகழ்பசஞ் சோதிமரதக்குன்றம், கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல்,

பீதகவாடைமுடி பூண்முதலா,
 மேதகுபல் கலனாணிந்து, சோதி
 வாயவுங் கண்ணவுஞ் சிவப்ப, மீதிட்டுப்
 பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப,
 நச்சவினைக் கவர்தலை யரவினமளியேறி,
 எறிகடல் நடுவு எறிதுயிலமர்ந்து,
 சிவனயனிந்திர னிவர்முதலனைத்தோர்,
 தேய்வக்குழாங்கள் கைதோழக்கிடந்த,
 தாமரையுந்தீத் தனிப்பேருநாயக,
 மூவுலகளந்த சேவடியோயே.

பதவுரை:—சேக்கர் மா முகில் உடுத்து—சிவந்த பெரிய மேகத்தை அனையிலே கட்டி, மிக்க சேம் சுடர்—மிகவும் சிவந்த சிரணங்களை யுடைய, பரிதி சூடி—ஸுமர்யனை சிரஸ்விலே தரித்து, அம் சுடர்—அழிய(குளிர்ந்த) சிரணங்களை யுடைய, மதியம் பூண்டு—சங்கிரனை அணிந்து, பல சுடர்—(நக்ஷத்திரங்களாகிற) அநேக தேஜஸ்ஸாக்களை, புனைந்த—தரித்துள்ளதாய் பவளாம் சேம் வாய்—பவளம்போன்ற சிவந்த இடங்களை யுடையதாய், தீகழ் பசும் சோதி—விளங்கும்படி யான பச்சை திற்தையுடையதான், மரதக குன்றம்—மரதகமலையானது, கடலோன் கை மிசை—கடலுக்கதிபனை வருண ஊடைய(திரைகளாகிற) கையின் மேலே, கண் வளர்வது போல்—நித்திரை செய்வது போல், பீதகவாடை—பீதாம்பரம், முடி—கிரீடம், பூண்—கண்டி, முதலா—முதலான, மேதகு பல்கலன் அணிந்து—பொருந்தி தகுதி யாயிருக்கிற பல ஆபரணங்களையும் அணிந்து, சோதி வாயவும்—ஒளி விடாசின்றுள்ள திருப்பவளமும், கண்ணவும்—திருக்கண்களும், சிவப்ப—சிவந்திருக்கும்படி யாகவும், மீதிட்டு—மிக அதிகமான, பச்சை மேனி மிக பகைப்பு—பசுமைதிறமானது மிகவும் போட்டியிடுப்படி யாகவும், நச்சவினை—‘எதிர்களை அழிக்கையில்) விஷத்தைப் போன்ற வ்யாபாரங்களை யுடையனுய, கவர் தலை—கவுழந்திருந்துள்ள தலைகளை யுடையனு, அரவு அமளி—ஆதிசேஷன்கிற படுக்கையில், ஏறி—ஏறி, எறி கடல் நடுவள்—அலையெறியும்படியான கடலின்நடுவே, அறி துயில் அமர்ந்து—ஜகத்ரங்களை நித்தையாகிற யோகசித்ரரையை அடைந்து, சிவன் அயன் இந்திரன் இவர் முதல்—சிவன், பிரமன், இந்திரன் இவர்கள்

முதலான, அனைத்தோர் தேய்வ சூழாங்கள்—எல்லா தேவர்களுடைய கூட்டங்களும், கை தோழு—கைகூப்பி வணங்கும்படி, கிடந்த—பள்ளி கொண்டிருப்பவரும், தாமரை உந்தி—(எல்லா உலகத்தின் உத்பத் திக்கும் காரணமான) நாயிகமலத்தையுடையவரும், தனி பேரு நாயக—ஒப்பத்து ஸர்வாதிகளுமிருப்பவருமான எம்பெருமானே! மு உலகு அளந்த—முன்று உலங்களையும் அளந்த, சேடி யோயே— திருவடிகளை உடையவனே!

வ்யா:—முதற்பாட்டு—(செக்கர்மாழுகிலுடுத்து) ஆனையைக்கண்டார் “ஆனை, ஆனை” என்றுமாபோலே, அதுபவஜநிதப்ரீதி உள்ள டங்காமையாலே ஏத்துக்கிறார். ப்ரயாபமான நிறத்துக்குப்பரபாகமான சிவப்பை யுடைத்தாய், கொடுக்கும் கொப்சகமும் வைத்துக்கூக்கலாம் படியானவளவையுடைத்தாய், ஸளாகுமார்யத்துக்குச் சேர்ந்து குளிர்ந்திருக்கிற முகிலை அரையிலே பூத்தாற்போலே உடுத்து. (யிக்க செஞ்சடர் பரிதிருடி)(2) “दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेत् युगपद्मिथिता” (திலி ஸ-லர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா) என்று சொல்லு கிறபடியே, ஸஹஸ்ரகிரணங்களைன் ரூற்போலே ஒரு ஸங்க்ஷை யுண்டிரே ஆதித்பலுக்கு; அப்படி பரிச்சிந்கிரணனான் றிக்கே அநே கமாயிரம் கிரணங்களையுடையானாலும் ஆதித்யன் வந்துதித்தாற் போலேயாயிற்று திருவழேகமிருப்பது. மிக்க சிவந்திக்குந்துள்ள கிரணங்களையுடைய பரிதியைச்சூடி. (அஞ்சடர்மதியப்பூண்டு) தன் அடைய ஸ்வாபாவிகமாயிருந்துள்ள ப்ரதாபத்தாலே யொழுவருக்குங் கிட்டவொண்ணுதபடி யிருக்கிற ஆதித்யனைப் போலன் றிக்கே சிதளமான கிரணங்களையுடையனும், குறைதல் நிறைதல் மறுவுண்டாதவின் றிக்கே வைத்துக்கண்வாங்கதே கண்டிருக்கவேண்டும்படியான அழுகையுடைய சந்தானைப்பூண்டு. (பலஸ்டர்புணைந்த) மற்றும் பலநகூத்ராதிகளையும் பூண்டு. (பவளச்செவ்வாய்) பவளமாகிற சிவந்த வாயையுடைத்தாய். உபமேயத்தில் வந்தால், பவளம் போலே சிவந்தவதாத்தையுடையனு யென்றுகிறது; இங்கு பவளம் போலே சிவந்த இடங்களையுடைத்தாயென்றுகிறது. (திகழ் பசுஞ்சோதி மரதகக் குன்றம் கடலோன்கையிலைக் கண் வளர்வதுபோல்) தனக்கிவ்வாருள்ளவை யெல்லாம் கீழாம்படி மிகைத்து உஜ்வலமாகா நின்றுள்ள ஸ்யாமமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான மரதகிரியானது கடலுக்கிடி

பதியான வருணாடுடைய திரைக்கையிலே கண்வளர்வதுபோல், சாம் வதுபோலென்ன அமைந்திருக்க உபமாநத்திலும்கூசி (கண்வளர்வதுபோல்) என்கிற கூர். திருப்பீடுப்பி எம்பெருமானஞ்சுக்கொருவரை யடையாளஞ்சொல்லுகிறவிடத்திலே “பொன்னுலே தோடுபண்ணினு விடவொண்ணுதபடியான காதையடையராயிருக்குப்பரையறிந்திருக்கையுண்டோ?” என்றாம். (பிதகவாடை) “செக்கர்மா முகிலு இத்து” என்கிறது. (முடி) “செஞ்சுடர் பரிதிருடி” என்கிறது. (பூண்) “அஞ்சுடர் மதியம்பூண்” என்கிறது. இவை தொடக்கமாக. (மேதகுபல்கலன்னிந்து) “பலசுடர் புனைந்த” என்கிறத்தை. (மேதகு) ஸ்வரூபாதரூபமென்றுப்படியாயிருக்கை, மேவித் தகுதியாக என்றுமாம். கீழ்ச்சொன்னவை முதலாகத் தகுதியாயிருக்குள்ள பல ஆபரணங்களையுமணிந்து. அவன் விடுதியைப் பரிசு சேதிக்கிலும் பரிசுசேதிக்கப் போகாததாயிருக்கை. பாஷ்யாரர் அநேக § பூஷணங்களையகுளிச்செய்து பின்னையும் ஆதி சப்தத்தாலே தலைக்கட்டுமாபோலே “பல்கலன்” என்றுதலைக்கட்டுகிறார். (3) “நூபுராயபரிமித ஦ிவ்யமூரண” (நூபுராத்யபரிமிதத்திப்படூஷண) என்பரிசே. (சேதிவராயவுங் கண்ணவஞ்சிவப்ப) த்ருஷ்டாந்தத்திலே யொன்றைச்சொல்லி இங்கே இரண்டைச்சொல்லுவானென்னென்னில், அதுக்காகவிறே சிவந்த விடங்களைன்றது. (மீதிட்டு) கீழ்ச்சொன்னவற்றும் அவற்றை நெருக்குகிறதன்னாலும் ஒன்றையொன்று ஸ்பர்த்தித்து ர்யாமமான நீரம் மிகவுழுங்வலமாக; அவற்றையடைய நெருக்கியுள்ளேயிட்டுக் கொள்ளப் பார்த்ததான் அத்தை யுமிலித்து ப்ரஸரிக்க. (நச்சவிளை) * “வாய்ந்தமது கைடபரும் வயிறருகி மாண்டார்” என்கிறபடியே தனியிடத்திலும் எதிரிகளாப் பருவாரும் முடியும்படியான நச்சத்தொழிலை யுடைத்தாயிருக்கை. (கவர்தலை) பலதலைகளையுடைத்தாய். ஸ்வஸ்பர்சத்தாலேபணைத்த தென்றுமாம். ப்ரஸஜைய மடியில் கைத்திருக்குங் தாயைப்போலே. பெரியபெருமானை மடியிலே வைத்திருக்குங் தாய்தானும். அநந்தாழ்வான் திருக்கோட்டிழூருக்கு நடந்தவிடத்திலே பட்டரைக்கண்டு அவர் திருமேனியிலே இப்படி செய்தாலும். ஆண்டானஞ்சு முந்தூற் ஒரு பிள்ளையுண்டாய் அவனையிழக்க, “அங்கனே செய்ய § குணங்களை என்றுபாடாந்தாய். * மூன்றும்திருவ (36).

வொன்னுது, இவள் ஜீவிக்கவேணும்” என்று எம்பெருமானுப் பெரியபிராட்டியாருக்குநிராட்டி “மஞ்சனீர்குடித்த பிள்ளையாக வளர்க்கவேணும்” என்று காட்டிக்கொடுத்தருளினுராயிற்று. அந்த வாஸனையாலே “பெரிய பிராட்டியார் மகன்” என்றுதான் பட்டரை அந்தாழ்வான் சொல்லுவது. (அவினாமளி) நாற்றம், குளிர்த்தி, மென்மைகளையுடையனான திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலேவர்தி. படுக்கையிலே பேறகிறவிது தன் பேரூகவிருக்கையாலே, நம்பெருமான் ஆறுகால் சிவிக்கையை ஸாதாரமாகப்பார்த்து ஏறியருநூமா போலே பெரியவாதரத்தோடே யாயிற்று ஏறியருநூவது. அமளிபடுக்கை. (எறிகடல்நடுவுள்) ஸ்வஸந்திதாநத்தாலே அலையெயறிகிற கடவிலே. (அறிதுயிலமர்ந்து) அறிவேவுடிவாக வுடைத்தாயினுந்துள்ள நித்ரையிலே பொருந்தி. அல்லாதார்க்கு முதல் தன்னிலே யொன்று தோண்றுதே நெஞ்சிருண்டிருக்கும்; சக்தாராதிகரணங்களாலே பதார்த்த தர்சாம் பண்ணிப்போதுபோக்குவர்கள். அக்கண்தன்னியுஞ் செம்புளித்தாலுள்ளோடு புறம்போடு வாசியற விருண்டிருக்கும். இவன்தான் திருக்கண்கள் செம்புளித்தால் ப்ரகாசமுள்ளே யுறைக்கிருக்குமத்தனை. ஐகத்ரக்ஷணசிந்தைபண் னுதல், தயேயவஸ்து தனக்குப் புறம்பில்லாமையாலே ஸ்வாதுஸந்தாநம் பண் னுதல், திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளினுவிருக்கும்படி. (சிவனயனிந்திரனிவர் முதலைந்தோர் தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழு) நாட்டிக்கார்சரமணியராக ப்ரவித்தரானவர்கள் தாங்கள் பக்நாமிமாநராய்த் தொழு நிற்பர்கள். ப்ரஹ்மாதிகள் தொடக்கமாக அநேக தேவதாஸமுஹமானது தங்களிறுமாப்பைப்பொட்டு, சாய்ந்தருளினாழுகிலே தோற்று எழுத்துவாங்கி நிற்பர்கள். இவர்களிப்படியே தொழு நின்றுல் அவன் செய்வதென்னென்னில், (கிடந்த) கடவிலே இழிந்த கொக்குத்திரள்கள் விக்ருதமாங்காட்டில் அக்கடலுக்கொருவாசி பிறவாதிறே. ஏகரூபமாகச் சாய்ந்தருநூமாயிற்று. “சிலர் தொழு நிற்கக்கிடந்தோம்” என்கிற துணுக்கும் பிறவாதாயிற்று ஐஶ்வர்யச் செருக்காலே. இவர்க்குமிரண்ணும் ஸ்வரூபாந்தர்க்கதமாயிற்று. (தாமரையுந்தி) ஸகல ஐகதுத்பத்தி காரணமான திருநாயிகமலத்தையுடையானும். இப்படி யிருப்பாரவ்வருகாரேஞ்சுமுண்டோ வென்ன, (தனிப்பெருநாயக) இத்தால் அவ்வருகில்லை யென்னுமிடத்தைச்சிசால்லு

கிறது. அவ்வஞ்சில்லையாகில் தன்னேடோக்கச் சொல்லாவாருண் டோவென்னில் (ஶனி) அத்விதீயநாயகன். புறம்பேயுஞ்சில்லரை நாய கராகச் சொல்லக்கடவது ஒளபசாரிகம். (4) “ஸ்ரூ ஸமாஶிதா ஦ேவா
ஸ்ரூ பிஷ்ணுமாஶித: । பிஷ்ணு மாஶிதோ ராஜ! நாங் கஜ்சதுபாஶித:॥” (ருத்
ரம் ஸமாஶ்சிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஶ்சித:, ப்ரஹ்மா மாமாஶ்ச
ரிதோ ராஜங் நாஹம் கஞ்சிதுபார்ச்சித:) என்றாலே ஆபேக்ஷிகமான
ஐஶ்வர்யத்தையுடையாயிரே இவர்களிருப்பது. இவ்வஞ்சில்லர்க்
கெல்லாம் தான் நிர்வாஹகளுமிருக்கிறவோபாதி தனக்கவ்வருகொரு
நிர்வாஹகளையுடையன்லாத அத்விதீயபரதேவதை. நிமித்தோபாதாந
ஸஹகாரிகனும் தானேயென்கை. (மூவுலகளந்த) தனபக்கல் வந்
ததுபவிக்கமாட்டாதார்க்கு அவர்களிருந்தவிடத்திலே சென்று அது
பவிப்பிக்கும். (சேவடியோயே) இழந்தவிழுவை மீட்டு ரக்ஷியாதே
காதுகளுண்ணோகிலும் விடவொண்ணுதபடியாயிற்று திருவடிகளின்
போக்யதையிருக்கிறபடி. கண்ணழிவற்றவழக்கையும் குணங்களையும்
அதுபவித்தார்.

1.

2. உலகு படைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல்
சுடர்ப் பூங் தாமரை சூடுதற்கு, அவாவா
ருயிருக்கி யுக்க, நேரிய காத
லன்பி லின்பீன் ஹேறல், அழுத
வெள்ளத் தானும் சிறப்புவிட்டு, ஒருபோருட்
கசைவோ ரசைக, திருவோடு மஞ்சிய
இயற்கை, மாயாப் பேருவிற் வுலகம்
முன்றி ஞேநேல் வீடு டேறினும்,
கோள்வ தேண்ணுமோ தேள்ளியோர் குறிப்பே.

பதவுரை:— உலகு படைத்து—(எல்லா) உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, உண்ட—(ப்ரளயகாலத்தில்) விழுங்கிய, எந்தை—என்ஸ்வா
மியாகிய எம்பெருமாதுடைய, அறை கழல்—சப்தியாநின்றுள்ள வீரக்
கழலையுடைய திருவடிகளாகிற, சுடர்ப் பூ தாமரை—ஊவலிக்கும்படி
யான அழகிய தாமரைப்பூவை, சூடுதற்கு—அணிவதற்காக, அவா—
ஆசையினல், ஆர்—நிறைந்த, உயிர் உருகி உக்க—ஆத்மாவானது
உருவிலை, நேரிய காதல்—(அதனால்) உண்டான (பக்திருபமான)
அங்கென்ன, அன்பில்—(பக்தியினாலுண்டான பரமபக்திருபமான).

பரீதியிலுள்ள, இன்பு—இனிமை என்ன, (இவைகளிலுள்ள), ஈன் தேற்றில் அமுத வேள்ளத்தானும்—இனிமையின் வைலக்ஷண்யமாகிற அமுதக்கடவில் முழகியிருக்குப்படியான, சிறப்பு விட்டு—மேன்மையை விட்டு, ஒரு போருட்கு—கீழான புருஷார்த்தத்திற்காக, அசை வோர்—அல்லலுஹபவர்கள், அசைக—அலையட்டும்; திருவோடு மருவிய—ஜிர்வர்யத்துடன் கூடிய, இயற்கை—ஸ்வபாவத்தோடும், மாயா பேரு விற்றல்—அழியாத மிகுந்த பலத்தோடும், உலகம் முன்றினேடு—மூன்றுலகங்களோடும் கூட., நல் வீடு பேறினும்—யேலான புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைப் பற்றினும், தேள்ளியோர்—தெளிந்த ஜ்ஞாநத்தையுடைய பெரியோர்களுடைய, குறிப்பு—அபிப்ராயம், கோள்வது—(இவைகளைப்) பெறுகைக்கு, என்னுமோ—நினைக்குமோ?

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. (5) “ஆடித்யவर्ण தஸ: பரஸ்தா” (ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்) என்று கொண்டு தயேயமாகச் சொல்லுகிற வஸ்துவிலுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யஞ் சொன்னார் முதற்பாட்டில்; அந்த தமீய வஸ்துவின் பக்கல் பிறக்கும் பரபக்தி தொடங்கி ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாக யிருக்கையாலே தத்விஷயபக்தியே யமையுமென்கிறது இண்டாம் பாட்டில். முதற்பாட்டில் வடிவமுகும் மேன்மையும் நீர்மையுஞ்சொல்லிற்று; அவை கர்மஜ்ஞாநங்களிலுடைய ஸ்ததாநேயாய் நிற்க, அநந்தரம் பிறக்கும் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளைப் பெறும்பேற்றுக்கவ்வருகில்லாத ப்ராப்யங்களென்கிறார். ஜ்ஞாநகர்மங்களிலுடைய ஸ்ததாநத்திலவனுடைய வடிவமுகும் பேன்மையும் நீர்மையுமாக, அநந்தரம் பிறக்கும் பரபக்த்யாதிகளையிரே உத்தேச்யமாகச் சொல்லிற்று. அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களிலுடைய ஸ்ததாநத்திலே நிற்கிறவற்றை அனுபாவிக்கிறார், “உலகுபடைத்துண்ட வெங்கைதயறை கழல் சுடர் பூந்தாமரை” என்கிற விவ்வளவிலே.

வ்யா:—(உலகுபடைத்துண்ட) (6) “கஷ்டி” (பஹு-ஸ்யாம்) என்கிறஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்த வஸ்துகளையு முண்டாக்கி, உண்டான விவற்றுக்குப் ப்ரளயாபத்துவர, இவற்றையுடைய வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்துப்பண்ணின வ்யாபாரத்தாலே கண்ணழிவற்ற மேன்மை சொல்லுகிறது. (எந்தை) ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான மேன்மையை யுடையுனியிருந்து வைத்து, ஏத்தனையேனும் தம்மைத்தாழ நினைத்திருந்தபடியாலே, தம்மை விஷயீகரித்தவத்தால்

வந்த நீர்மை சொல்லுகிறார். “முவலகளாந்த” இதினுடைய எல்லை தாமாக நினைத்திருக்கிறார். (அறை) தெனியை நின்றுள்ள வீரக்கழலை யுடைத்தாய், அத்யுஜ்ஜவலமாய் நீதிசயபோக்யமாயிருக்கிறதிருவடிகளை. இத்தால் அழகு சொல்லுகிறது. (தாமரைசூடுதற்கு) தாமரைபோலே யிருக்கிற திருவடிகளென்றவாறே (7) “காடா புனः” (கதா புந:) என்னவேண்டியிருக்குமிரே. (சூடுதற்கவாவாருயிர்) அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் அவன்பக்கல் ருசிபண்ணியல்லது நில்லானிரேசேதநன். (சூடுதற்கவாவாருயிர்) சூடுகையிலே அவானி யிருக்கிற, ஆருயிர் - ஆசைப்படுகிற வாத்மவஸ்து. (உருகியுக்க) அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை அதுஸந்தித்தவாறே அச்சேத்யமான ஆக்மவஸ்து த்ரவத்ரவ்யமாய் ஓரவயவியாக்கிக்காண வொண்ணுதபடி மங்கித்தாயிற்று. (நேரியகாதல்) அந்த அவாவானது வீலக்ஷணமான தொரு ஸங்கத்தையும் பிறப்பித்தது (8) “ஸஜ்ஞாயதே காமः” (ஸங்காத்ஸங்ஜாயதே காம:) அந்தஸங்கதானேரு அன்பைப்பிறப்பித்தது. (9) “ஷுவா ஸ்முதಿः” (த்ருவா ஸ்மருதி:) இத்பாதிகளை நினைக்கிறது. விஷயம் குணுதிக்கிஷயமாகையாலே அந்த அன்பிலே ஓரின்புண்டு-இனிமை; அதென்பட்டது? அதுதானினிதாயிருக்குமிரே. து:க்காத்மகமான விஷயத்தைப்பற்றி வந்ததன்றிக்கே (10) “ஸுஸு஖் கர்துமந்யய்” (ஸாஸாகம் கார்த்துமவ்யயம்) என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயத்து னுடைய ரஸ்யதையாலே இதுதானே ரவிக்குமிரே. அதுதானேன் போலே வென்னில், (ஸங்தேறல்) அப்ருகஸமுத்ரத்தில் கடைந்தவப்ருதம்போலே போக்யமாயிருக்கும் விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே. அதுதான் (11) “அாநந்஦ஸயः” (ஆநந்தமய:) என்கிற விஷயத்கைப்பற்றிவருகையாலே ஒருறஸாகரமாயிருக்குமிரே; வீலக்ஷண விஷயமாகையாலுமிவலுடையருகியாலும் ஒருக்டவிலேரகாகி விழுந்தாற் போலேயிருக்குமிரே. (அமுசவெள்ளத்தானும்) இன்பவெள்ளாத்திலே உளனுகையாகிற. (சிறப்புவிட்டு) இந்தப் பரமபக்திகளை யுடையனுகையாகிறதிலீர ஐங்கௌர்யம். அத்தைவிட்டு, (ஒருபொருட்கு) இத்தைவிட்டாலினிப்பெற நினைப்பது இவ்வங்கேகிலைவயிரே. அவையாகிறன — தர்மார்த்தகாமமோசங்களில் சொல்லுகிறவையிரே; அவந்றையொன்றுக் நினைத்திராத அநாதரங்தோற்ற ஒருபதார்த்தமென்கிறார். (அசைவோரசைக) அவைதானிது போலே ஸாஸபமா

பிராத. பத்நித்துப் பெறவேண்டுமொய், பெற்றால் ப்ரயோஜனமல்ப மாயிருக்கும். அவற்றுக்காசைப்படுவார் அங்கனே கலேசப்படுக.

(12) “க்ஷோத்திரா:” (கலேஸோதிகதர:) என்கிறபடியே நிருபித்தால் து:க்காத்மகமென்றாலும் நாட்டினே சிலபுருஷர்கள் அவற்றை விரும்பா நின்றார்களேயென்ன; அறிவுகேடர்ப்படியோ நான் சொல்லுகிறது? புத்திமாண்களிவற்றை ஸ்வீகரிப்பதாகமநோர்திப்பார்களோ? (திரு வொகுஇத்யாதி) ஐஃவர்யம் சிலைநின்று அதுதானே யாத்ரையாயிருப்பது. இத்தாலும் பலமில்லையிறே போக்காவுக்கு சக்திவைகல்யழுண் டாகில். அவனுமொருநாளுமழியாத மிகுக்கை யுடையனுதூ ஐஃவர் யந்தான் ப்ராதேசிகமாவதன்றிக்கே தலைவர்க்கமும் விஷயமாவது, இத்தோடேயடுத்து. (நல்வீடு பெற்றும்) நல்வீடென்று - உத்தம புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, நடுவில்கைவல்ய புருஷார்த்தத்தைச்சொல்லிந்றாகிறது. இதுதான் பெறகடவுதென்றிருக்கையன் றிக்கே இதிலே தோள்மாறும்படியானாலும். (கொள்வதென்றுமோ) இவை ஸ்வீகரிக்கக் கடவுதான மநோரத ஸமயத்திலேதானுண்டோ? ஐஃவர்யம் அஸ்த்திரமாகையாலே கழியுண்டது; ஆத்மாபம் பரிச சிந்நமாகையாலே கழியுண்டது; பகவத்புருஷார்த்தம் ஆசைப்பட்ட வுடம்பை யொழிய வேண்டுடம்பைக் கொண்டு போய்நுபவிக்கும் தாகையாலே கழியுண்டது; அவ்வுடம்போடே யிருக்கச்செய்தே பெறக் கடவுதான பரபக்த்யாதிகளோடுவை † யொவ்வாதே நிற்கிறவிடம் விசாரவிஷயமோ? ஆனாலுஞ் சிலபேர் சினையாநிற்கிறுர்களே யென்னில், (தெள்ளியோர் குறிப்பு என்றுமோ) ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணியிருப்பார்க்கு மநோரதத்துக்கு விஷயமல்ல; ஸாராஸார விவேகங்குர் நல்லதுக்கும் தீயதுக்குந் தாமிட்டுப் பிறக்கிறுப்பார்கள்.

(13) “ஸாராஸாரவிவேகங்க: ஗ரியாஸ:” (ஸாராஸாரவிவேகங்கு: கரீயாம்ஸ:) “கூடுமாணச” இத்யாதி.

2.

3. குறிப்பில் கோண்டு நேறிப்பட, உலகம் முன்றுடன் வணங்கு தோன்று புகழாணை,
மேய்ப்பேற நடாய தேய்வம் மூவரில்
முதல்வ ஞகீச், சுடர்விளங்கலத்து
வரைபுரை திரைபோரு பெருவரை வெருவுற,
உருமா லோலிமலி நளிர்கடற் படவர

† (பா) ஒவ்வாதென்றவிடம்.

வரசுடல் தடவரை சுழற்றிய, தனிமாத்
தேய்வத் தடியவர்க் கினிநா மாளாகவே
இசையுங்கோல், ஊழிதோ ஹாழி யோவாதே

பதவரை:—முன்று உலகம்—முன்று லோகங்களும், நேறி பட—
நல்வழியில் செல்லும்படியாக, குறிப்பில் கோண்டு—திருவுள்ளத்தில்
நினைப்பவனும், உடன் வணங்கு—(அப்ரமுவுகங்களும்) ஒருபடிப்பட்
உத் தொழுகையாகிற, தோன்று புச்சி—(ச்ருதி) ப்ரவித்தமான புக
ழழுயடையவனும், ஆணை மேம் பேற் நடாய—தன் ஆணையை சரிவர
நடத்துமல்லும், தேய்வம் முவரில்—ப்ரஹ்மா, ருத்ரன், இந்தரன் என்
னும் மூவரிலும், முதல்வன் ஆகி—மேலானவனும், சுடர் விளங்கு—
அகலத்து—(ஆபரணங்களின்) ஒளியையுடைத்தான் திருமார்பையுடை
யனும், வரைபுரை திரை—மலைபோன்ற அலைகள், போரு—மோதா
நின்றதாய், பேருவரை வெறுவு உறு—பெரிய பர்வதங்கள் நடுங்கும்படி
யாக, உருமுறை ஒலி மலி—இடியின் முழக்கம் போன்ற கோஷமா
னது மிகுந்திருப்பதான், நளிர் கடல்—குளிர்ந்த ஸமுத்ரத்தை, படம்
அரவு அரசு—படங்களையுடைய ஸாப்பராஜாவாகிய வாஸாகியினுடைய,
உடல்—சரீரத்தை, தடம் வரை சுழற்றிய—மிகப்பெரிய (மந்தர) மலை
யில் சுற்றிக்கடைந்தவனும், தனி மாத் தேய்வம்—ஒப்பற்றபரதேவதை
யாயுள்ளவனுண எம்பெருமானுக்கு, அடியவர்க்கு—தாஸபூதர்களான
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, இனி நாம்—இனி நாங்கள், ஊழிதோஹாழி
—ஒவ்வொருகல்பங்களிலும், ஓவாது—இடைவிடாமல், ஆளாக—
அடியவர்களாம்படி, இசையுங் கோல்—(எம்பெருமான்) இசைந்திடு
வானே?

அவ:—முன்றும்பாட்டு. (குறிப்பித்யாதி) முதலீட்டிரண்டு பாட
ஒன்றில், அதில் முதற்பாட்டில் அவன் வடிவழகைப் பேசியதுபவித்தார்;
இவன்றன்னைப்பெற்றநுபவித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பில் அவன்
விஷயமாகப் பண்ணும் பக்தியே இனிதென்றுரிரண்டாம் பாட்டில்;
இப்பாட்டில் பக்திபண்ணும் விஷயத்துக்கெல்லை வெவ்வளவென்னில்,
அவன் தொடங்கி, தத்தியசேஷத்வ பர்யந்தமாகவென்கிறது.

வ்யா:—(குறிப்பில் கொண்டு நெறிப்பட உலகம் முன்றுடன்
வணங்கு தோன்று புச்சானை மெய்ப்பெற் நடாய தெய்வம் முவரில்

முதல்வன்) என்று-இவனுடே அந்வயித்தல். (நெறிப்படக் குறிப்பில் கொண்டு) (6) “**ஏது ஸ்யா**” (பஹாஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பிக்கிறபடியே அரும்பும்படி திருவுள்ளத்திலே கொண்டு. ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தத வஸ்துக்களும் நெறிப்படுப்படியாக-வழிபடும் படியாகத் திருவுள்ளத் திலே கொண்டு என்றுமாம். இப்படி நெறிப்படுவார் சிலராய் சிலரண் றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே, (உலகம் மூன்று) தன்னையொழிந்தா ரடையத்தன்னையாப்பாயிக்கும்படியாக. அது தன்னில் அந்யோங்யமாப்ப யிப்பாரும் ஆஸ்ரயணீயருமாகிற வாவதப்யமுண்டேயாகிலும் தன் னளவிலே வந்தால் எல்லாரு மொக்கக்கூடித்திருவடிகளிலே ஆச் ரயிக்கும்படிக்கீடாக. (உடன்வணங்கு) தனித்தான் போதாயிற்று அவாந்தரவிஷயமுள்ளது. இவன்பக்கவிலே எல்லாரும் கூடித் திரு வடிகளிலே யாச்ரயிப்பார்கள். இத்தால் வந்தப்ரவித்தி கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி யொருமூலையிலே படங்கிக்கிடக்குமோ. வென்னில், (தோன்றுபுகழ்) சுருதிப்பவித்தப். (ஆணைமெய் பெறந்தாய) ஆஜ்ஞா யைப்பத்தும் பத்தாகநடத்தா நிற்பாலுமாய். (தெய்வம் மூவரில் முதல் வனுகி) அன்றிக்கே, இவர்களும் தன்னேடு ஸமாதராய் “அவனே ஸ்வ ரண்? இவர்களோ ஸ்வரர்கள்?” என்று கண்டார்க்கு இவர்கள்பக்கவிலே யும் ஸ்வரத்வசங்கை பண்ணும்படியிறே தானிவர்களுக்குக் கொடுத்து வைக்குந்தரம். ஆகையாலே “நடாயதெய்வப்மூவர்” என்று இவர்களோடே அந்வயிக்கவுமாம். (மூவரில் முதல்வனுகி) தன்னை யொழிந்த விருவரளவில் அவர்களுடைய சரீரத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் நியாமக னும், அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே. நின்று அதுக்கு நியாமகனும் அன்றிக்கே இந்தரனையுங்கூட்டி மூவரெண்ணவுமாம். (சுடர்விளங்க கலத்து) ஆபரணசோபபயை யுடைத்தான் திருமார்பை யுடையனும். அன்றிக்கே சந்தரஸல்ர்யர்களாலே விளங்கானின்றுள்ள ஆகாசத்தில் பாழ் திரும்படியாக வென்னுதல். (வரைபுரையித்யாதி) அவன் ஆர்ரி தார்த்தமாகச் செய்யுஞ்சேயல்களிலிதொன்றும்மையாதோ இவனே ஆஸ்ரயணீயனென்னுமிடத்துக்கு? (வரைபுரைதிரை) மலையோடொத்த திரை. அவை மலையும் மலையுங் தாக்கினுற்போலே தன்னில்தான் பொரு கிறபோது. (பெருவரைவெருவற) குலபர்வதங்கள் நடுங்க. (உரு முரலொலி) அப்போது உருமூழிடத்தாற்போலேயிருக்கிற த்வநியா னதுமிக. (நளிர்கடல்) பொறியெழுக்கடையச் செய்தேயும் அவனுடைய

ஒரு நலிவின் றிக்கேயிருக்கையில் ஸ்வஸ்பர்சத்தால் வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் படத்தைவிரிக்கிற, அரவரசன்டு — வாஸாகி, அது னுடைய உடலைச்சுற்றி. (தடாரை) கடலைக்கண்செறியிட்டாற்மோலே யிருக்கும் மந்தரப்வத்தைக்க கொடுபுக்குநட்டு. (சமுற்றிய) கடலை கலங்கிக் கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து அப்ருதம் படுமள வும்செல்ல. தொட்டார்க்கெல்லார் நான் கடைந்தென்று சொல்ல லாம்படி தானே சமுன்று வருப்படியாகவாயிற்று கொடுபுக்குவைத்த நொய்ப்பர். (தனிமாத்தெய்வர்) அத்விதீயபரதேவதை. இப்படி அத் விதீய பரதேவதைக்க எரகவோ ஆசைப்படுகிறதென்னில், (அடிய வர்க்கு ப்ரயோஜாந்தாபரான) தேவதைகளுக்காகத் தன் னுடைய உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்து அப்ருதத்தைக்கொடுத்த மஹோ பகாரத்தையத்துறைந்தித்து அவன் நீர்மையிலே தோற்றெழுதிக்கொடுத் திருக்கும் ஸ்ரீவைஷணவர்ணஞ்சு, (இனிகார்) ஆத்மஸத்தை யுள்ள வன்று தொடங்கி பாகவதசேஷபாய்ப்போருவது ப்ராப்தமாயிருக்க, கர்மத்தாலே “நான்” என்றும் “என்னது” என்றும் போந்தோம்; இனி சேஷித்த காலமாகிலுமிவ்வஸ்த பாகவத சேஷமென்னுமிடத்தை யவன் காட்ட அவன் ப்ரஸாதத்தாலேகண்ட நாம். அவர்களோடொப் பூணைய் ஒத்ததரமானவோ வென்னில், (ஆளாக) சேஷபூதராக. அவர் களுக்கு மாளாய் “நான், எனக்கு” என்றிருக்கும் இருப்புங்களந்து செல்லவோ வென்னில், (ஆளாகவே) ஆளாந்தரமன் றிக்கே சேஷத்வமே வடிவாக. (இசையுங்கொல்) அவன் * ஆள்பார்த்துழிதருவானாக யாலே இவ்வர்த்தத்திலிலைன இப்போதாக இசைவிக்கவேண்டா, “இவர் எப்போதோ?” என்று ப்ரார்த்திக்கிறாராகையாலே இவர்க்கிசை அண்டு. “இசையுங்கொல்” என்பானென்னென்னில்; பாகவதசேஷத் வமாகையாகிறது கூடுவதொன்றல்லாமையாலே கூடாதவர்த்தமிங்கனே கூடவற்றோ? என்கிறார். இதுதான்சிலகாலமாய்க்கழியவொன்னுது. (ஊழிதோறாழி) கல்பந்தோறுமாகவேனுப். அதுதன்னிலும், (ஓவாதே ஒருச்சிணமுமிடைவிடாதே யாகவேனும். அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுய், ஸ்ரீய: பதியாய், § அயர்வஹுமமர்களதிபதியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணுதே இங்கே வந்தவதறித்த விடத்து துஷ்பரக்ருதிகளான சிச

* நான்முகன் திருவந்தாதி (60) § திருவாய் (1—1—1).

பாலாதிகள் அது பொறுக்கமாட்டாமே முடிந்துபோருற்போலே, இப்போது பாகவதர்களுடைய பெருமையறியாதே “இவர்களும் நம்மோடாக்க அந்நபாநாதிகளாலே தரியானின்றுர்களாகில் நம்மிற் காட்டில் வாசியென்” என்று ஸஜாதீயபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரிகள் அனர்த்தப்படுகிறபடி. † (கண்டு) அவதரித்த ஸர்வேப்ரவரன் இதர ஸஜாதீயனுமன்றிறே இவர்களும் ஸம்ஸாரிகளோடு ஸஜாதீயராவது. 3.

4. ஊழிதோ ஹாழி யோவாது வாழிய
வென்றுயான் தோழிலிசை யுங்கோல்,
யாவகை யுலகமும் யாவருமில்லா,
மேல்வரும் பெரும்பாழ் காலத்து, இரும்போருட
கேல்லா மரும்பெறல் தனிலித்து, ஒருதா
ஞகித் தேய்வ நான்முகக் கோழுமுளை
யீன்று, முக்கணீச ஞேடுதேவு பல நுதலி,
முவுலகம் விளைத்த வந்தி,
மாயக்கடவுள் மாமுத லடியே.

பதவுரை:—யாவகை உலகமும்.—எவ்வகைப்பட்ட லோகங்களும், யாவரும் இல்லா—எவ்வகைப்பட்ட ப்ராணிகளும், இல்லா—இல்லாத வாறு, மேல் வரும்—முன்னரே கழிந்துபோன, பெரும் பாழ் காலத்து—மிகவும் நீண்ட, (உலகம்) அழிந்துகிடந்த (ப்ரளை) காலத்திலே, இரும் போருட்கு எல்லாம்—எண்ணற்றஜீவராசிகளுக்கெல்லாம், பெறல் அரும்—அடைவதற்கு அரியனும், தனி ஒரு வித்து—ஒப்பற்றவனும், ஸஹாயமற்றவனுன, காரணவஸ்துவாக, தான் ஆகி—தானே நின்று, தேய்வம் நான்முகன்—தேவதையாகிய பிரமனென்னும், கோழுமுளை—பூர்ணமான அங்குரத்தையும், முக்கண் ஈசஞேடு—முன்று கண்களை யுடைய ருத்ரனுடன், பல தேவு—பல தேவதைகளையும், ஈன்று—ஸ்ருஷ்டித்து, நுதலி—(இவர்களை ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரங்களுக்காக) ஸங்கல்பித்து, மூ உலகம்—மூன்று லோகங்களையும், விளைத்த—படைத்த, உந்தி—திருநாயையையுடையனும், மாயன்—ஆச்சர்யசக்தி யுக்தனும், கடவுள்—பாதேவதையாய், மா முதல்—பரமகாரண பூதனான, எம்பெருமானின், அடி—திருவடிகளை, ஊழிதோ ஹாழி—கல்பங்கள்தோறும், ஓவாது—இடைவிடாமல், ‘வாழிய’—‘வாழுவேண்டும்’, என்று—என்று, யாம்—நாம், தோழி—(மங்களாசாஸநம் செய்து) துதிக்க, இசையும் கோல்—ஏற்படுமோ?

† குண்டலிதாக்ஷரங்கள் ப்ரகிப்தம்.

அவ:—நாலாம் பாட்டு. (ஹழிதோறாழி) கீழிற்பாட்டில் பக்கி பண்ணும் விஷயத்துக்கு எல்லை எவ்வளவென்னில், ஸர்வேப்ரவரன் தொடங்கி ததியபேசாதத்வபர்யந்தமாக அதுஸந்திக்கை என்றது. அப் படிப்பட்ட அதுஸந்தாந்த்தை உடையரானார் பரிமாறும் பரிமாற்றம் இருக்கும்படி என்னென்னில், (ஹழிதோறாழியோவாது, வாழிய என்று “அடியோமோடும் நின்னேடும்பிரிவின் றி ஆயிரம் பல்லாண்டு” என்று யிற்றிருப்பது. பெரியாழ்வார் “பல்லாண்டு” என்று ஆண்டாக்கி, அது தன்னைப் பலவாக்கி, ஆயிரமாக்கி, அது தன்னைக் கோடியாகப் பெருக்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; இவர் அவ்வளவுமையாமல் முதலிலே கல்பத்தை விவகூதித்து அது தன்னை மேல்மேலெனப் பெருக்குகிறார்.

வ்யா:—(ஹழிதோறாழி) கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும். அது தான் சித்யாக்கி ஹோத்ரமாகவோண்ணது; (ஓவாது) ஒரு கூத்தன மும் இடை விடாதே. இத்தால், மேலெல்லாம் கூடிச் செய்யப்புகுகிற தென்னென்னில், “வாழிய” என்னுமித்தனை. ஸர்வேச்வரனுடைய ஶேஷித்வத்தை உபக்ரமித்துத் ததியபேசாதத்வத்தளவும் செல்ல அது ஸந்தித்து, அந்த ஶேஷத்வகாஷ்ட்டா ப்ராப்தியைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறது நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும். (யாம்) (14) “ஆசுராஶாஸ்தே” (ஆயுராஶாஸ்தே) என்று கண்டதடைய “எனக்கு” என்று போந்த நாம். இப்போது அது தவிர்ந்து, (தொழு) தொழுகையாகிறது-மங்களாசாஸநம் பண்ணு ஈயாயிற்று. (இசையுங்கொல்) எனக்கென்று போந்த அது தவிர்ந்து உனக்கென்கையாகிறது நெடுவாசியிறே, கூடாத இப்பேற்றேடே கூடுவார்க்கு. இப்படி ப்ரார்த்திக்கிறது அவனுடைய எந்தச் செயலை அதுஸந்தித்தோ வென்னில், (யாவகையித்யாதி) முன்பேயுள்ள தொரு வஸ்துவுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ணினவளவுநிக்கே முத விலே அழிந்து கிடந்த வஸ்துவை அடிதொடங்கி உண்டாக்கி நமக்குப் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு. (யாவகை உலகமும்) இங்கு னிட்டு முன்று லோகம் கழிந்து மேலே ஒரு லோகம் குடிவாங்கக்கட வதாய், அவ்வருகொன்று குடியிருக்கக் கடவதாயிருப்பதொரு ப்ரளயம் உண்டிறே; அப்படியன்றிக்கே எவ்வகைப்பட்ட ஸோகங்களும்- அன்றிக்கே, (யாவருமில்லா) எல்லாருமொக்க லயிக்கச் செய்தே

மார்க்கண்டோயாதிகள் “ஷித்பத்வம்” என்றலைவாகுமுண்டிரே. அது கனுமொருவரின் றிக்கே. (மேல்) மேலென்றது-பண்டென்றபடி, (வரும்) என்றது, போனவென்றபடி. பண்டு போன. (பெரும் பாழ் காலத்து) கார்ஷகன் உவர்த்தறையை உவர்கழிய நிர்நிறுத்துமாபோலே, வினைகைக்கு இவற்றிலுடைய துர்வாஸனையை அழிக்கைக்காக ஒரு ப்ரஹ்மாவிலுடைய ஆயுஸ்வரித்தனையும் அழித்திட்டுவைக்குமாயிற்ற. (இரும்பொருட்கெல்லாப்) தேவமநுஷ்யாதி ரூபமாப், அஸங்கபேய மாப், அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டக்களுமான ஜீவவஸ்துக்களுக்கெல்லாம். (அரும்பெறல்) இவ்வளவில் வந்து முகம் காட்டுவானாருவனைக் கிடையாதிரே. ஆகையால் பெறுதற்கரிய - (தனிவிததொருதானுகி) நிமித்தோபாதாதாந ஸஹகாரி காரணத்ரயமும் தானேயாப். ‘ஷித்து’ என்கையாலே, காரணவஸ்துவென்கை. ‘தனி’ என்கையாலே, (15) “ஏகோ ஹ வீ” (ஏகோ ஹ வை) என்று அத்விதீயனென்கை. அன்றிக்கே, எங்களை உண்டாக்கவேனுமென்று அபேக்ஷிக்கைக்கொருவரில்லை என்கை. “ஒரு” என்கையாலே, இதுக்கு ஸஹகாரிகள் ஒருவருமில்லை என்கை. (தானுகி) கார்யரூபமான ப்ரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் வேண்டும் காரணகணமெல்லாம் தானேயாப். இப்படி அண்டஸ்ருஷ்டயளவும் தானே உண்டாக்கி இவ்வருகுள்ளவற்றை உண்டாக்குகைக்காகக் கோயிலுக்கு ஸ்ரீமதுரகவிதாஸரை நிர்வாஹகாக விட்டாற்போலே, ப்ரஹ்மாவை இப்பாலுள்ள ஸ்ருஷ்டக்காக உண்டாக்கினான். (தெப்ப நான்முகன்) இதர ஸஜாதீயனான சதுரமுகனுகிற. (கொழுமூளை யின்று) இவ்வருகில் கார்யவர்க்கத்தையடைய உண்டாக்குகைக்கீடான ஶக்தியையடைய ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டத்து அவனெருவனுமே மூன்று கார்யமும் செய்யமாட்டானே, அதற்காக (முக்கணீசனித்யாதி) ஸம்ஹாரக்கூமான ருத்ரநேடே கூட மற்றும் கார்யத்துக்கு வேண்டும் தேவதைகள் பலரையும் உண்டாக்கி. இவைபலரும் தேவைக்கெல்லாம் அவன் பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; (துதலி) (6) “ஷத்ஸு” (பழு-ஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்து. “நுதலி” என்றது-கருதி என்றபடி. (முவுகம் வினைத்த) கீழும் மேலும் கடுவுமான லோகங்களை உண்டாக்கிறது அவன் திருவுந்தியாயிற்று. அவனையொழிய வேதானே இவையடைய உண்டாக்கிற்றாயிற்றுதிருவுந்தி. திருவுந்தி என்றிருப்பத்மமாப், அதடியாகவாயிற்று ஸீலாவிழுதியடைய உண்டாக்கிறது. (மாயக்கடவுள்) ஆ ஃ் ச ஃ் ய ஃக்தியுக்தனுன பரதேவதை. (மாமுதல்) பரமகாரணமான மாயக்கடவுளென்று

தல்; மாயக்கடவுளான வனுடைய மாமுதலடியென் னுதல். ஆய்சர்ய பங்கியுக்தனுண பரந்தவதையான பரமகாரணபூதனுணவனுடைய திருவடியென் னுதல்; “மாயக்கடவுள்” என்று அவனுடைய பரம ப்ராப்யமான திருவடிகளை னுதல். (அடி யே வாழியவென்று யாம்தொழு இசையுங்கொல்) “உங்சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்கிறபடியே.

4.

5. மாமுத லடிப்போ தோன்றுகவிழ்த் தலர்த்தி,
மண்முமுது மகப்படுத்து, ஒண்கட ரதிப்போ
தோன்று விண்கேலீஇ, நான்முகப் புத்தேள்
நாவேயிந் துவப்ப, வானவர் முறைமுறை
வழிபட நேறீஇ, தாமரைக் காடு
மலர்க்கண்ணேடு கனிவா யுடையது
மாய், இரு நாயிரு யிரம்மலர்ந் தன்ன,
கற்பகக் காவு பற்பல வன்ன,
முடிதோ ளாயிரங் தழைத்த,
*நெடியோய்க் கல்லது மடியதோ வுலகே.

பதவுரை:—மா முதல்—(பரமகாரணனுண உனனுடைய, அடி—
திருப்பாதமாகிற, ஒன்றுபோது—ஒரு(சிவந்ததாமரைப்) பூவை, கவிழ்த்து
அலர்த்தி—கவிழ்த்துப்பரப்பி, மண்முமுதும் அகப்படுத்து—பூமிப்பரப்
பைசியல்லாம் கைப்பற்றியும், ஒண்—அழகிய, சுடர்—தேஜஸ்ஸை
யுடைய, போது—டுஷ்பம் போன்றதான், ஒன்று அடி—மற்றொரு திரு
வடியை, நான்முகன் புத்தேள்—மிரமனுகிற தேவதையின், நாடு வியந்து
உவப்ப—லோகமானது அதிசயப்பட்டு, மகிழ்ச்சியறவும், வானவர்—
(அவ்வுலகத்திலுள்ள) தேவதைகள், நேறீஇ—சரியான வழியில் செல்
அகையை, முறை—முறையிடுகிற, முறை—சாஸ்திரவழிப்படி, வழி
பட—வணக்கும்படியும், விண்—ஆகாசத்தில், சேலீஇ—செலுத்தி
யும், தாமரை காடு—தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த காடு, மலர்—புஷ்டித்
தாற் போலிருக்கிற, கண்ணேடு—திருக்கண்களோடு கூட, சனி வாய்
உடையதுமாய்—பழம்போன்ற (சிவந்த) திருப்பள்தையுடையவனும்,
இரு—பரந்த (அநேகமான கிரணங்களையுடைய), ஆயிரம் நாயிறு—ஆயிரம்
ஸமர்யர்கள், மலர்ந்தன்ன—உதித்தாற்போலேயிருக்கிற, முடி பற்
பல—பல கிரீடங்களையும், கற்பகக் காவு அன்ன—கற்பகவநம் போலிருக்கிற,
தழைத்த—ஒங்கிவளர்ந்துள்ள, ஆயிரம் தோள்—ஆயிரப் திருத்
* நெடியோய்க்கல்லதடியதோ என்று பாடாந்தரம்.

தோள்களையும் உடையவனும், நேடியோய்க்கு அல்லதும்—எல்லாருக்கும் மேலானவனும் விளங்குகிற எம்பெருமானையொழிந்த மற்றொருக்கும், உலகு—இவ்வுலகமாகமானது, அடியதோ—அடிமைப்பட்டதோ?

அவ:—ஐந்தாம் பாட்டு. (மாமுதலடியித்யாத) “மாமுதலடியே வாழியவென்று யாம் தொழி இசையுங்கொல்” என்றார் கீழ்; நமக்கு மங்களாசாஸநம் * பண்ணப்புக்க உமக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உறங்குகிற ப்ரஜைக்குத் தானரிந்தபடி ஹிதம் பார்க்கும் தாயைப் போலே நீ பண்ணின உபகாரம் அறிவைக்கடி ஒருவருமின் றியேழிருக்க, அழிந்து கிட.ந்தவற்றையடைய உண்டாக்கி, † உண்டானவற்றுக்குக் காவலாக திக்பாலாதிகளை அடைத்துவிட்ட அநந்தாம், சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நீ நாட்டுக்காவலாக நிறுத்தின இந்தரன், ‡ ஒரு ஆஸ்ரப்ரக்குதியான மஹாபலிகையிலே ராஜ்யத்தைப் பறிகொடுத்துக் கண்பிசைய, “முதலிலே இவற்றை உண்டாக்கினோம், அநந்தரமாக இவற்றுக்குக் காவலாக திக்பாலாதிகளைக் கையடைப்பாக்கி நோக்கி னோம், ஆகில், இனி அவைப்பட்டது படிகிறன” என்று கைவாங்கி இராதே ஸிய: பதியானங்னை அழித்து இரப்பாளனுக்கிக்கொடுத்து, இட்டு வளர்ந்த கையைக்கொண்டு இரந்து, இந்தரன் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டின செயலிலான்றையும் அனுஸங்கித்தால் உனக்கன்றிக்கே மற்றையார்க்கோ மங்களாசாஸநம் பண்ண ६ வகுப்பது என்று இந்த ப்ரஸ்ங்கத்திலே திருவுலகளந்தபடி ப்ரஸ்துதமாக அத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறோர்.

வ்யா:—(மாமுதலடிப்போதோன்று கவிமுத்தலர்த்தி) * [நின்ற தோர் பாதம் நிலம்புதைப்ப] திருவுலகளந்தருளவதாக நின்றபோது நின்ற திருவடி அந்நிலையில் || “ஒண்மிதியில் புனலுளுவியொருகால் நிற்ப” என்கிறபடியே ஆவரண ஜலத்துக்குட்பட்டத்தை அடைய தன் கீழே இட்டுக் கொண்டது. வளர்ந்த திருத்தோள்கள் வ்யாபித்து திக்குகளை அளந்து கொண்டன; * [அன்று கருமானியாய்] ஸிய: பதியான நீ “உண்டு” என்றிட்ட போதோடு “தீல்லை” என்று மறுத்த போதோடு வாசியற பரிதியேடு போம்படியான இரப்பிலே தக ஞேறின வடிவை உடையையாய்க் கொண்டு இரந்து உங்படி ஒரு * (பா) பண்ண அடுப்பது. † (பா) உண்டாக்கினவற்றுக்கு. ‡ ஒரு என்ற பதம் கவாசித்தம். ६ (பா) அடுப்பது. * முதல் திருவ (61). || திருநெடுந்தா-५

வர்க்கும் தெரியாதபடி மறைத்து வர்த்திக்கிறவனே! நீ இச்செயல் செய்தது இந்தரவெளுவுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கண்றிரே; “ஆரோஹமாகத் தன் திருவடிகளிலே தலை சாய்த்தார்க்காகத் தன்னை அழியமாறியும் கார்யம் † செய்வாலென்றால்” என்று உன்படியை அது ஸங்கிடத்து ஆர்ப்பிக்கர் மார்விலே கைவைத்து உறங்குகைக்காகச் செய்க் கொள்ள செயலிரே இது. கீழ்ச்சொன்னபடியே “மாழுதலடிப்போது” என்று பரமகாரணமான வனுடைய திருவடியென்றுதல்; அன்றிக்கே “மாழுதலடிப்போது” என்று திருவடித் தனக்கேயாய், சேஷ்பூதரடைய வந்து சேருவது திருவடிகளிலே ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமான திருவடி என்றுதல். “அடிப்போது” என்றது, அடியாகிற செவ்விப்பூ என்றபடி.॥ (அடி-திருவடி) திருவடியாகிற செவ்விப்பூவை, (கவித்தலர்த்தி) திருவடியைப் பரப்பி எல்லாவற்றையும் அளந்து கொள்ளுகிறவிடத்தில் சிறியதின் தலையிலே பெரியது இருந்தால் சிறியது நெருக்குண்ணக்கடவுது; அப்படியே திருவடியின் கீழ்ப்பட்ட பதார்த்தங்கள் நெருக்குண்டதில்லையோ என்னில், ஒரு செவ்வித்தாமளைப்பூவைக் கவித்தலர்த்தினால் அதிலுள் அல்லிக்குள்ள நெருக்கிறே திருவடியின் கீழ்ப்பட்ட பதார்த்தங்களுக்குள்ளது.* “ஒண்மிதி” என்னக்கடவுதிரே. (மண்முழுமகப்படுத்து) * “புனலுருவி” என்கிறபடியே ஆவரண ஜலத்துக்குட்பட்டதடையத் தன் கீழே இட்டுக் கொண்டு. இதுவாகில்லித்திருவடி செய்தது, மற்றைத் திருவடி செய்த தெண்ணன்னில், (ஒண்சுடரடி) * “ஒருகாலும் காமருசிர் †” என்று தொடங்கி மேல் சொல்லுகிறபடியே மேலுள்ள லோகங்களடைய அளந்துகொண்டது. (ஒண்சுடரடிப்போதொன்று) பதஞ்யர்களைல் லார்க்குமுள்ள துர்மாநம் இந்தராதிகளில் ஓரொருவர்க்கும் உண்டாயிருக்கும்; அப்படிப்பட்டவர்களை அடைய பக்நாபிமாநராக்கிக்கொள்ளுகையாலே வந்த புகளையுடைத்தாயிருக்கை. அழிகிய சுடரையுடைய செவ்விப்பூவாகிப் பூரு திருவடி. (வின்செலீ இ) வின்னையடைய

[†] (பா) செய்யுமொரு ஸர்வேஷ்வரன். ॥ குண்டலிதம் க்வாசிந்கம்.

* திருநெந்தா (5). † “அவுண்ணாத்தெண்மதியும் கடந்தண்டமீது போகி இருகிசும்பினாடுபோயெழுந்து” என்று இதுவரையில் பரதீகம் சில ஶ்ரீஸோசங்களில்.

வ்யாபித்தது. எவ்வளவிலே சென்றதென்னில், (நான் முச்புத்தேன் நாடுவியந்துவப்ப) சதுர்முகஞ்சிர தேவதையினுடைய லோகமான இத்தைக்கண்டு வியப்பதும் செய்தது. “அந்நீர்மை ஏறிப்பாயததொரு மேடுதேடிப் போங்கோமானேம், நீர்மை இங்கே வந்தேறுவதே? இதோர் ஆர்சர்யமிருந்தபடியென்!” என்று விஸ்மயப்படுவதும் செய்தது. “திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லையாகாதே, அவன் உள்ளுக்கநாமல்லோம் என்று அகலப்பார்த்தாலும் அகலவிரகின்றிக்கே இருந்ததே! இதொரு அலப்பலாபம் இருந்தபடியே!” என்று உகப்பதும் செய்தது. அவ்வளவில் ப்ரஹ்மா செய்ததென்னென்னில், † [குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து] நினைவின்றிக்கே இருக்கத் திருவடி கையிலே வந்திருந்தவாறே அலப்பலாபத்தாலே தடுமாறிச் சுற்றிலேபார்த்தான்; அவ்வளவிலே தர்மத்தவம் நெகிழ்ந்து நீராய்க்குண்டிகையிலே புக்கிருந்தது; அத்தைக்கொண்டு திருவடியை விளக்கினான். அவ்வளவில் “இது நமக்கு நல்லவிடம்” என்று சிவன் தன் தலையை மடுத்தான். (16) “பாவநாर்஥ ஜடாமஷை ஦஧ார ஶிரஸா ஹரः,” (பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே ததார ஶிரஸா ஹரः) என்று தன்னுடைய ஶாத்யர்த்தமாக ஜடையிலே தரித்தான். (16) “யோயோऽஸ்மித்யவ஧ாரணாத्” (யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணைத்) திருவடிகளுக்கு யோக்யரல்லாதாரில்லை என்று பார்த்தான். (16) “வர்ஷியுதாந்யத் வழந் ந முமோச ததா ஹரः” (வர்ஷாயுதாந்யத் பழுங்கு ந முமோச ததா ஹரः) என்கிறபடியே ஈற்சரக்கு வந்தால் விடுவாரில்லையிலே. கிடையாதது கிடைத்தவாறே “விடேன்” என்று தலையிலே வைத்துத் திருவடியைக் கட்டிக்கொண்டு நெடுங்காலம் நின்றான். ‡ [சதுமுகன் கையில் சதுப்புயன்றுளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கி] என்றிரே கங்கைக்கு வரலாறு சொல்லுவது. முந்துற ப்ரஹ்மாவின் கையிலே இருந்து, பின்னை ஸர்வேர்வரன் திருவடிகளிலே தங்கி, அநந்தரம் ருத்ரன் தலையிலே வந்து விழுங்தது. இத்தால் ப்ரஹ்மாதான் பெற்றதென்னென்னில்* [தரணிநிமிர்ந்தளப்ப நீட்டியபொற்பாதஞ்சிவந்ததன் கையனைத்து மாரக்கழுவினான்] அநேகம் கைகளைப் படைத்தத்தாலுள்ள ப்ரபீராஜநம் † பெறுப்படி திருவடியை விளக்கப்பெற்றான். * [குறைகொண்டு] தன்னுடைய வறு

‡ நான் திருவ (9). § பெரியாழ்-திரு (4-7-3) † பெறுப்படி என்று சில ஸ்ரீகோசங்களில் பாடமில்லை.

மையை முன்னிட்டுக் கொண்டு * [குண்டிகைநீர்பெய்து மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி] வேதத்தில் அநந்யபரமான வாக்யங்களைக்கொண்டு மங்களாசாஸாங்கம் பண்ணி. * [கறைகொண்ட] “இவன் அவிவோகத்தாலே விளைவதறியாமே அந்தத்தருபங்களா யிருக்குமவற்றைச் செய்யாநின்றான், இனி இங்களுடைய அமங்களங்கள் வாராதொழிய வேணும்” என்று விஷமப்ரஜைகள் மேலே தீர்த்தத்தைக்கொண்டு “விநிதனுக வேணும்” என்று தெளிக்குமாபோலே குத்ரன் ஜடையிலே விழும்படி கழுவினான். இதுவாகில் அவன்செயல், † அவ்வாவ லோகத்திலுள்ள தேவதைகள் செய்ததென்னென்னில், (வானவர் மூறைமுறைவழிப்படநெறி இ) தேவர்கள் நெறிபட்டு பகவத் ஸமாப்சரயணம் பண்ணுப்படியைச் சொல்லுகிற சாஸ்தரங்களின் வழியே திரளாக ஆபர்யிக்க; திருவனுக்கண் திருவாசலில் திரள்திரளாகப் புக்குத் திருவடி தொழுமாபோலே ஸமாராதந விதியின்படியே வழிப்பட்டாச்சரயிக்க. அவ் வள வில வன் செய்ததென்னென்னில், (தாமரைக்காடு இத்யாதி) ஆரேனுமாகத் தன் திருவடிகளிலே தலையை வைத்தால் ஆதித்ய ஸங்கிதியில் தாமரைபோலே திருக்கண் செவ்வி பெறுமாயிற்று. தாமரைக் காடலர்ந்தாற்போலே இருக்கிற திருக்கண் ஞேடே கனிந்த வாயையுமுடைத்தாயிருப்பதுமாய். (இருநாயிறு இத்யாதி) நாமிங்கு காண்கிற ஆதித்யபைப் போலன்றிக்கே அநேக மாயிரம் கிரணங்களையும் கீழ்ச்சொன்ன விசேஷங்களையுமுடையா யிருப்பார். ஆயிரமாதித்யர்கள்சேர உதித்தாற்போலேயாய். १ பலவான நற்பக்கசோலை போலேயுமாய், இப்படியிருக்கிறதேதென்னில் (முடி தோளாயிரம் தழைத்த) ஞாயிருயிரம் மலர்ந்தாற்போலே இருக்கிறது திருவபிஷேகம். பலவகைப்பட்ட நற்பக்கசோலை போலே இருக்கிறது அநேகமாயிரமாய்ப் பலைத்த திருத்தோள்ளன். (நெடியோய்க்கு) இப்படி தன்னை அழியமாறி இரந்து அவன் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டச் செய்தேயும், தன்னை விஸ்வவித்துடனே கிடந்தவன் முடியவிழுத்த வளைப்போலே அதுதபித்து, “மஹாபளிபோல்வர் ந வில வதற்கு முன்னே முற்கோவி கோக்கப்பெற்றிலோம், பறிகொடுத்தோம், பிற

† (பா) அவன் லோகத்திலுள்ள. १ இங்கு நற்பக்கசை பற்பலவென்று ப்ரதிகம் சில பூதோசங்களில் காண்கிறது.

பாடராணேம்” என்று || நோக்கி வஜ்ஜித்து ஒன்றும் செய்யாதானால்த் தன் குறையை நினைத்திருக்குமவனுயிற்று. (நெடியோய்க்கல்லுமடிய தோவுலகே) இப்படி ஸர்வரக்ஷகனுன் தன்னையொழிய ஜகத்து மற்றும் சிலர் காற்கிமே கிடந்ததோ? * மங்களாசாஸநம் பண்ண. எல்லாரையும் ஆர்ப்பாயிப்பித்துக் கொள்ளுகிறவர்கள் தலைமேலே காலை வைத்த உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ண அடுக்குமோ? உன் காவின் கிமே துகையுண்டவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ண அடுக்குமோ? கொல்லிக்கான்.

5.

6. ஓ ஓ உலகினதியல்வே, ஈண்டேளிருக்க
மணைந்ராட்டிப், படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்
தளந்து, தேர்ந்துலகளிக்கும் முதற்பேரும்
கடவுள்ளிற்பப், புடைப்பலதானறி
தேய்வம்பேணுதல், தனுகு
புல்லறிவாண்மை போருந்தக்காட்டிக்
கோல்வனமுதலாவல்லன முயலும்,
இனையசேய்கையின்புதுண்பளித்
தோன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்காப்
பன்மாமாயத்தழுந்துமா நளிர்ந்தே.

பத:—உலகு—இப்பூமண்டலத்தை, படைத்து—(ஆதியில்) உண்டாக்கி, இடந்து—(வராஹாவதாரகாலத்தில் அண்டபித்தியிலிருந்து) குத்தி எடுத்து, உண்டு—(ப்ரளயகாலத்தில்) அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்து—(அவாந்தாரஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தி, அளந்து—(தரிவிகரமாவதாரகாலத்தில் திருவடிகால) அளந்து, தேர்ந்து—(அதற்கு மேல் ரக்ஷணேபாயத்தைச்) சிங்கைசெய்து, அளிக்கும்—ரக்ஷிக்கும் படியான, முதல் பேரும் கடவுள்—ஆதிகாரணமும் பரதேவனையுமான ஆமிக்காராயனை, நிற்ப—(ஆச்சரயணீயனுக) இருக்க, (அவனை விட்டு), புடை—(அவதூடைய) விழுதியாகச்சொல்லப்பட்டனவாய், பல—பலவகைப்பட்டனவாய், தான் அறி தேய்வம்—(ஆச்சரயிக்கும்) தான் அறிந்த(சில) தேவனைகளை, பேணுதல்—(ரக்ஷகனுக) ஆதரிக்கை, தனுது புல் அறிவு—தன்ஆடைய கீழான புத்தியை, ஆண்மை போருந்த

॥ (பா) என்று நோக்கிற்று. * இங்கு, சிலர் காற்கிமேகிடந்தவர்களிலே சிலர்க்கு மங்களாசாஸநம் பண்ண அடுக்குமோ என்று கோசாந்தரங்களில் பாடம் காண்கிறது.

சாட்டி—பேரியோர்கள் (மனத்தில்) படும்படிக் காண்பித்து, ஈன்றேள் இருக்க—பெற்றவள் இருக்கும்போது, (அவளைக் கவனியாமல்), மைண் நீராட்டி—(அசேதநமான) மைணக்கு நீராட்டுவது போலிருக் கிறது; செய்கை—(அத்தேவதைகளின்)செய்கைகள், கோல்லனமுதலா—ஹிம்ஹிக்கை முதலிய, அல்லன மூலவும்—செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்கையாகிற, இனைய—இப்படிப்பட்டதன்மையைடையவை. அளி—(அத்தேவதைகள் அளிக்கும்)பலமாவது, துங்பு—துக்கத்துடன் கூடிய, இன்பு—ஸாகமாகும்; (ஆகையால் அத்தேவதைகளை ஆச்சரியிக்கை) தோல்—அநாதியாய், மா—பெரியதாய், மாயம்—ஆச்சர்யகரமான, பிறவியுள்—ஸப்ஸாரத்தில் நின்றும், நீங்கா—நீங்குகையன்றிக்கே, பல் மா—பலவாய் பெரியதாய், மாயத்து—(மோஹத்தை உண்டாக்கக் கூடிய) சப்தாதிவிஷயங்களில், நளிச்ந்து—நன்றாக, அழுந்துமா—அழுந்து கைக்கு இடமாகும். உலகினது இயல்வு—லோகத்தின் ஸ்வபாவும், ஒ ஒ—என்னே!

அவ:—ஆரூம்பாட்டு. (ஓ ஓ வுலகு) இவற்றிடைய ஸத்தையை ஸார்த்தமாக உபாதாநம் பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டித்த அநந்தரம் “இனிமேலவை பட்டதுபடுகிறன்” என்றிராதே, சிறியத்தைப் பெரியது நலிந்து மஹாபஸி போல்வார் பருந்திருஞ்சினுற்போலே அபஹரிக்க, ஸ்ரியபதியானவன் தன் மேன்மைபாராதே தன் ஜை அழித்து ரக்ஷித்தசெயலை அதாவத்தித்து, சேதநராயிருப்பார்க்கு, இவனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி வர்த்திக்கவிறே செய்யவடுப்பட தென்றார் கிழே. “இவர்கள் தாங்கள் சேதநராயின்பு, இதிலே ஒருப்படா தொழிலார்களோ?” என்று லெளகிக்கரைப் பார்த்தார்; அவர்கள் வருந்திக் கைவிடுவது இவனென்றுவணியுமோய், விரும்பு கைக்கும் இவனையொழிந்தனவயாகவுமைந்து, “நான்” என்றும் “என்னது” என்றும், பகவத் வ்யதிரித்தார ரக்ஷகராகத் தேடியும் போரு கிறபடியைக் கண்டு இதிருந்தபடியேன், (17) “एकस्मिन्नायतिक्रान्ते
मुहूर्ते ध्यानवर्जिते । दस्युभिर्मुषितेनेव युक्तमाकन्दितुं भृशः” (ஏகஸ்மிந்நப்ய
தீக்ராந்தே முஹு-உர்த்தே த்யாநவர்ண்ணதே । தஸ்யுபிரமுஷிதேநேவ யுக்த
மாக்ராந்திதும் ப்ருசம்) என்கிறபடியே பகவத் தயாநத்திற்கு யிச்சேதம்
பிறந்தால் அதுக்குப் பரிஹாரமாகத் திருநாமலங்கீர்த்தநம் பண்
னுகை, சீரிப தநம் அப்புந்றுதமானால் எல்லாருமாறியக், கூப்பிடுமா
போலே கீழ்ப்பிறந்த யிச்சேதத்திற்குக்கூப்பிடக்கடவுதிடே; அப்படித்
தங்களிழுவுக்குக் கூப்பிடவேண்டியிருக்க, அவர்கள் அது தாலுமறி

யாதே இருக்க, அவர்களிழவு பொறுக்கமாட்டாமை தாம் ६ “ஓ! ஓ!” என்று கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:- (ஓ ஓ) இருந்தாரிருந்தவிடங்களிலே செவிப்படும்படி கூப்பிடுகிறார். (உலகினதியல்லே) ஒரு விழுதியாகத் தன்னை அனுபவிக்கிற அனுபவத்துக்கு விச்சேதமின் றிக்கே சென்றுகிறுப்போலே இதொருவிழுதி தன்பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணும்படி வைப்பதே! இதொரு லோகத்திலுடைய ஸ்வபாவமே! நீரின்னுனே “ஓ!” என்றிட்டு நெடுவாசிபடக் கூப்பிடுகைக்கு லோகமாகத் தான் செய்த தென்னென்னில், ஈன்றேள்ளிருக்க மனை ரோட்டி இராநின்றார்கள். உற்பத்திக்கு முன்னேயுண்டாக்குகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி, பின்னை கர்ப்பத்திலே தரித்து ப்ரஸ்வ வேதனையை அனுபவித்து, அநந்தரம் தண்ணியதரையிலே இட்டுக்கொடு துவண்டு நோக்கினால், அறிவு பிறந்து பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரிக்குமளவானவாறே அவளை விட்டு, ஒரு உபகாரமும் பண்ணவுமறியாதே இவன் பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரிக்கவுமறியாதே இருப்பதொரு அசித்பதார்த்தத்தைக் கொண்டாடுவாரைப்போலே வகுத்த விஷயத்தை விட்டு அப்ராப்த விஷயத்தை ஆதரியாநின்றார்கள். நீர் “ஈன்றேள்” என்று தாயாக நினைக்கிறதுதானுரை என்னில் (படைத்திடந்துண் டுமிழ்ந்தளந்து தேர்ந்துலகளிக்கும் முதற்பெருங் கடவுள்) இவை யடங்கலும் போக்கீமாக்காகுந்யமாய்த் தமோழுதமாய் அசித்கல்பமாயிழுந்துகிடக்கிறபோது இவற்றிலுடைய தசையைக் கண்டு “ஐயோ!” என்றிரங்கி (6) “கஹ் ஸ்யா” (பஹ் ஸ்யாம்) என்று ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான அநந்தரம் ப்ரளயங்கொள்ள, நிருக்குஞ் சேற்றுக்கு மிருமாத மஹாவராஹமாயெடுத்து, திரியப்ரளயம் வருமென்று முற்கோவி வயிற்றிலே வைத்து, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளி நாடு காணவுமிழுந்து, எல்லை நடந்து மீட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணச்செய்தே, பின்னையும் தன்னை விழுவவித்து அருகே கிடந்தவனை மடிதடவினவணைப்போலே அநுதபித்து ஒன்றுஞ் செய்யாதானும் மேன்மேலன ரக்ஷனோபாயங்களைச் சிந்தித்து, ஒருவரை இருவரையன்றிக்கே வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷிக்கிற அத்திதிய பரதேவதையானான். “ஆரோ வருவார்” என்று (18) “ஆಶாய யதி சா ராமः” (ஆஶாய யதி வா ராம:) என்கிற படியே அவஸர ப்ரதிக்ஷனானும் நிற்க. * இவ்வோ உபகாரங்களைப் ६ (பா) “ஓ என்று என்று” * (பா) இவ்வுபகாரங்களை

பண்ணிற்றிலனுகிலும் ஆர்யக்கைக்கு முட்டுப் பொறுக்கும் அத்தி
திய பரதேவதை இவனல்லதில்லை. யயாதி ஸாதாதுஷ்டாநம்
பண்ணி ஸ்வர்க்கத்திலே இந்தரரேடு அர்த்தாஸநத்திலே இருக்கச்
செய்தே, “கர்மபூமியில் புண்யக்ருத்துக்களார்” என்று அவனைக்
கேட்க, ஒரு தேவதை முன்பே பொய்சொல்லிற்றாக வொன்னு
தென்று ‘நான் வர்த்தித்த காலத்தில் என்னை யெல்லார்க்கும்
மேலாகச் சொல்லுவார்கள்’ என்ன, “ஆத்மப்ரசம்னை பண்ணினுய்,
“தவம்ஸ” என்று பூமியிலே விழும்படி சமித்தானென்று. இவ்
விடத்தை பட்டர் வாசித்துப்போந்தகாலத்திலே “இந்தரன் தன்னை
ஆர்யத்துப்பெற்ற உதகர்ஷமாயிருக்க அர்த்தாஸநத்திலே யிருங்
தது பொறுக்கமாட்டாமை ‘ஆத்மப்ரசம்னை பண்ணினுய்’ என்னெருந
வ்யாஜத்தையிட்டுத் தன்னினுனுயிருந்தது. இது தான் வேதோப
ப்ருப்தமூர்த்தமாக ப்ரவர்த்தமான மஹா பாரதத்திலே எவ்வர்த்
தத்தினுடைய விசதமாக ருவி யெழுதினேன்” என்று கேட்க, “தான்
தன்னேடோக்க உதகர்ஷத்தைக் கொடுக்கவல்லதுவும், அத்தைப்
பொறுக்கவல்லதுவும் பரதேவதையானபின்பு ஆர்யக்கப்படுமது
வும் பரதேவதை; அல்லாதார் ஆர்யனீயரல்லர் என்னுமிடம்
ப்ரகாசிக்கைக்காக” என்றநூலிசெய்தார். அவனை விட்டால்
சுருக்கமொழிய அவனேஒதோன்தீண்டியாயிருப்பானா யார்யக்கப்
பெறி னுமாமிறே. (புடைப்பலதான்றிதெய்வம் பேணுதல்) ஒரு புடை
களிலே-அர்த்தவாதித்து அவனுடைய விழுதியைப் பேசுகிறவிடத்
திலே, அவனுடைய உதகர்ஷத்துக்காக இவ்வாறுகே சிலருக்குச் சில
மினுக்கஞ்சொல்லுமே; அத்தைக்கொண்டு கிடந்தனிடமறியாமேயோ
துக்கிக் கிடந்தவற்றை யாயிற்று ஆதரிப்பது. அதுதன்னிலும், ஒரு
தேவதையே இவனுடைய ஸர்வாபேகநிதங்களையுங் கொடுக்கமாட்டாதே.
ஒருவனுய் பரமபுருஷார்த்த ஸ்வநே மோசந்த்தைக் கொடுக்
கிறானன்றே. அது வேண்டில் (19) “**ஏதிமிச்சேஜநாநாத**” (கத்மிச்
சேத் ஜார்த்தாத்) என்னக்கடவுதிறே. ஆக, விழுதி காமனுகிலின்னுளைப்
பற்றுவான், புதரகாமனுகிலின்னுளைப் பற்றுவான், பசகாமனுகிலின்
நூளைப்பற்றுவான்னன்றிங்கனேஒன்றுக்கொருவராய்ப்பலராயிருக்கும்.
(தான்றி தெய்வம்) ப்ரமாண ப்ரவித்தமாயிருப்பதொன்றன்றே; ரஜோ
குணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் மிக்கிருக்கிறதான் தியும்தெய்வத்தை
யாயிற்று பற்றுவது. (பேணுதல்) அவைதனக்கென்னவொரு உதகர்ஷ

மில்லாக்மூர்ப்பாலே, மொட்டைத்தலையனை “பனியிருங்குழலன்” என்று கவிபாடு வாரைப்போலே ஆஸ்ரயிக்கிற இவனுக்கே பரமாயிற்று, அத் தேவநதகளுக்கு ஈவாரதவம் ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கையும். (தனுது) இவன்சொன்னபோதாக அவை ஆஸ்ரயனீயக்களாகிறன வுமல்ல; இவன் ரூண் அங்கே சில பெற்றாலுக்கிறுமல்லன்; இத்தால் பலித்ததாயிற்று விசேஷங்குர்க்குத் தன்னரிவில் குறைவைப் ப்ரகாசிப்பித்தானுமித் தனை; (தனுது புல்லறிவாண்மை பொருந்தக் காட்டி) தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அப்பதையை விசேஷங்குர்க்குத் தேஹப்படி தெரிவிப் பித்து. பஸ்மபெறும்போது பரதேந்தையை ஆஸ்ரயித்துப்பெறவேனுமே, ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் (20) “நி஦ி஧்யாசிதவா:” (நிதித்யாஸிதவஃ;) என்றம், (5) “தமேவ் வி஦்வாந்மஞ்சுத இஹ ஭வதி। நாந்ய: பஞ்சா:” (தமேவம் வித்வாநம்ஞாத இஹ பவதி, நாந்ய: பஞ்சா:) என்றம் உபாஸர வாக்யங்களிற் சொன்னபடியே காரணவள்ளுவை உபாஸிக்கிறதன் நிறே. (கொல்வன முதலாவல்லன முயலுமினையசெய்கை) “ஆட்டைஅறுத் துத்தா, ப்ரஜையை அறுத்துத்தா” என்பன சிலவும், சிலவும் தரவ்யங்களைக் கொண்டு பரிமாறவேண்டுவன சிலவும் இவையாயிற்று செயல்கள். ஆஸ்ரயனங்கள் தானே நரகமாயிருங்க்கே! இப்படி ஆஸ்ரயித் துப்பெறும் பலத்தைப் பார்த்தால் அதுபெறுமதில் பெருதொழிகை என்றாயிருக்கும்; (இங்கு துண்பளி) ஸாகது:க்கமிப்ரமான பலத்தையாயிற்று தருவது. நிஷ்க்ருஷ்டஸாகமான மோக்ஷம் அவற்றுக்கில் லைபே. ஆகச்செய்ததாயிற்றென்னன்னில், தன்னேடொத்திருப்பாலுள்ளுவனும், பலோபகரணபூதனும், நித்யஸப்ஸாரியாயிருப்பாலுள்ளுவனை ஆஸ்ரயித்துப் பலம் பெறப்பார்த்தவிதுதான் நித்யஸம் ஸாரியாகைக்குக் கருஷிபண்ணினானுயிற்று; (தொன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா வித்யாதி) பழையதாய் காரணமாயிருக்கிற மாமாய முண்டு-இும்மாயை, “இது ஒருவரால் கடக்க வொண்டாது” என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரக்ருதி; இப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தங்களிலே புக்குமீனவிரகின்றிக்கே, பலவகைப்பட்டிருக்கிற மாமாய முண்டு-கப்தாதி விஷயங்கள், அவற்றிலே, (நளிர்ஸ்தமுந்துமே) எடுத்ததனையும் தரையளவு மழுந்தாகின்றன. (உலகினாதியல்வே) வகுத்த விஷயத்தைப்பற்றி நிஷ்க்ருஷ்ட ஸாகத்தைப்பெறப்பாராதே சேதநர் அப்ராப்தவிஷயத்தை யாச்சாயித்து அநர்த்தத்தைப் பெறப் பார்ப்பதே! இதன்ன படுகொலை என்கிறார்.

6.

६. பனியிருங்குழலன்-குளிர்ந்தும் பரந்துமிருக்கிற மயிரையுடையவன்,

7. நனிர்மதி சடையனும் நான் முகக்கடவுளும்,
 தளிரோளியிமையவர் தலைவனுழுதலா,
 யாவகையுலசமுட்யாவருமகப்பட,
 நிலம்நீர்தீகால்சுடரிருவிசம்பும்,
 மலர்சுடர்பிறவும்சிறிதுடன்மயங்க,
 ஒருபோருள்புறப்பாடி ன்றிமுழுவது
 மகப்படக்கரந்து, ஓால்லைசேர்ந்தவெம்
 பேருமாமாயனையல்லது,
 ஒருமாதேய்வம்மற்றடையமோயாமே.

பதவுரை:—நனிர் மதி சடையனும்—குனிர்ந்த சந்தரணை தலையில் தரித்துள்ள ருத்ரனும், நான் முகம் கடவுளும்—நாலுமுகங்களைய் டைய பிரமனும், தளிர் ஓளி—தனிர்போன்ற (அழகிய) தேஜஸ்ஸை யடைய, இமைபவர் தலைவனும் முதலா—தேவர்களின் அதிபனு இந்தரனும் இவர்கள் முதலான, யாவகை உலகமும்—எல்லாவிதமான லோகங்களும், யாவரும் அசப்பட—எல்லா சேதநர்களும் உட்பட, நிலம்—பூமியும், நீர்—ஐமுர், தீ—அக்ஞியும், கால்—காற்றும், சுடர்—தேஜஸ்வினால், இரு—வியாபிக்ப்பட்டுள்ள விசம்பும்—ஆகாசமும், மலர் சுடர்—மலர்ந்தகிரணங்களையுடைய சந்தரஸமர்யர்களும், பிறவும்—மற்றுமுள்ள வஸ்துகளும், உடன்—ஒரே காலத்தில், சிறிது—(வயிற்றில்) ஏகடீசத்தில், மயங்க—வவிக்குப்படி, ஒரு போருள்—ஒருவஸ்துவும், புறப்பாடு இன்றி—வெளிப்படாதபடி, முழுவதும்—எல்லாவற்றையும், அகப்பட—உள்ளே இருக்கும் வண்ணம், கரந்து—(உண்டு வயிற்றிலே) மறைத்து, ஓர் ஆலிலை—ஒரு ஆவினினை மேல், சேர்ந்த—நித்ரை சிசய்யுமவனுய், எம்—என் ஒடைய ஸ்வாமியாய், பேரு—பெரியனுய். மா—அளவிட்டறியமுடியாதவனுய், மாயனை அல்லது—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஒழிய, மற்று—வேறேன, மா—பெரிய, ஒரு தேய்வம்—ஒரு தேவதையை, யாம்—நாம், உடையமோ—(ஆச்சர்யனீபராக) உடைத்தாவோமோ?

அவ:—ஏழாய்பாட்டு, (நனிர்மதி இக்யாதி) “சேதநரெல்லாருக்கும் செய்யவடுப்பது—அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையா யிருக்க இதரதேவதைகளை ஆச்சரியித்து ஸ்மரபந்தம் வர்த்திக்கும் படி பண்ணு சிற்பர்கள், இதென்ன படுகொலை, இவ்வநர்த்தமென்னால் பொறுக்கப் போகிறதில்லை” என்றார் கீழ்; “அல்லாதார் செய்தபடி

செய்கிறார்கள்; நாம்முந்து றமுன்னம் ॥ இவ்வார்த்தத்தைத் தப்பப் பெற்றோம்” என்று உக்கிளூரிதில். நாட்டார் கண்டார் காலிலே குனிந்து திரியாநிற்க, நமக்கு முந்து றமுன்னம் தேவாந்தரஸ்பர்ச மின் றிக்கே இருக்கப்பெற்றேமே, இந்தலாபமே அமையாதோவென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசி இனியராகிறார். “அவன் ஸர்வபதார்த்தங்களை யும் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குகிறபோது நம்மோடொக்க அவன் வயிற்றிலே புக்குப் புறப்பட்டவர்களிலே சிலரை ஆச்சரியித்து, பலத்து க்கு அவர்கள் கைபார்த்தசிறுக்கையாகிற இப்புண்மையின் றிக்கேயொழி யப்பெற்ற இதுவே அமையாதோ? ” என்று ப்ரீதராய், அல்லாதப்பா பந்தங்களை அந்தாதியாக்கிக் கொண்டுபோந்த இவர், இத்தை அந்தாதியாக்கமாட்டாதே உகப்புக்கிதுக்கு மேற்பட இல்லாமையாலே இவ்வநுபவத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். “நளிர்மதிச் சடையனும்” என்று தொடங்கி யாவனைக்குமும் யாவரும் ப்படவாயிற்றவனுண்டது, தன்னேடொக்கச் சிறையிருந்தவர்களிலே சிலரை ஆச்சரியித்துப் பெறுவதோரு பலமுன்னோ?

வ்யா:—(நளிர்மதிச் சடையனும்) ஸுதக வேஷந்தோற்ற ஜடையைத்தரித்துக் கொண்டு றுக்கச்செய்கேடும் தூர்மாநத்தாலே “ஸாக ப்ரதாநன்” என்று தேவற்றுப்படி காழை மடலைக்கிறித் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே குளிர்ந்த சந்தர்னை ஜடையிலே தரித்தருத்தனும். (நான் முகக் கடவுளும்) ஆவன் றனக்குங்கூட ஜங்கனுய் ஸ்ருஷ்டிக் குறுப்பாக நாலுமுகத்தையுடையனு யிருக்கிற சதுர்முகனுகிற தெய்வமும், இவர்களிருவருமிரண்டு கார்யத்துக்குக் கடவராயதிகாரிகளாயிதே இருப்பது; குசவனையும் புறமடக்கியையுப்போலே. (தளிரோளி யித்யாதி) போகப்ரவணஞூங்கையாலே அப்ஸரஸ்வாக்களை மெய்க்காட்டுக்கொண்டு வடிவைப்பேணி தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுயிருக்கிற இந்தரன் தொடக்கமாக எவ்வளசைப்பட்ட லேகங்களையும், அவ்வளவோகங்களிலுண்டான எல்லாச் சேதநரையும் தப்பாமே. (நிலநீரித்யாதி) அவர்களொல்லார்க்குங்காரணமாயிருக்கிற பூதபஞ்சகமும், “சுடரிருவிசம்பும்” என்றது-உண்டாமிடத்தில் மற்றை நாலுக்கு முன்னே + உண்டாமதாகையாலும், அழியுமிடத்தில் அவையழிந்தாலும் தான் சிறிதுகாலம் + நின்றழியுமதாகையாலும் வர்தபுகரைப்பற்ற. (மலர்சுடரித்யாதி) சந்தர ஸுலர்யர்னும் மற்றுமூள்ள மநுஷ்யாதிகளும் இவையடைய. (சிறிதுடன் மயங்க) சிறியதாய்க்கொண்டு உடனே மயங்க. சிலபேருக்.கிடச்சௌல்லி உண்பார்ப்பலருண்டானால் சேரமட்டமாமாபோலே, ரக்ஷயமாய்க்கொண்டு நாநாவாய் புகுகிற பதார்த்தங்கள் அளவுபடும்படியாகவாயிற்று தன்வயிற்றிலேவைக்கிற போது பாரிஃபின்பெருமை. இவையடங்க அல்பமாகக்கொண்டு ஒன்று ஒன்றைவிடாதே தன் பக்கவிலே கலச. அன்றிக்கே, “சிறிதுடல் ॥ (பா) இவ்வார்த்தத்தைப்பெற்றேமன்று. + (பா) உண்டாய். + (பா) சின்றழியும்படி தாழ்க்கையாலும்.

மயங்க” என்று பாடமாய், ஓராலந்தனிரினுள்ளடங்கின வடிவிலே கலச, “உடன், உடல்” என்கறவிடத்தில் நகர வகரங்களுக்கொரு விரோதமில்லை. (ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதுமகப்பட) ஒருபதார்த்தமும் பிறிக்கிர்ப்பதைபடி எல்லாவற்றையும்; (கரந்து) ப்ரளயம்வந்தால் முன்புற்றறைக்கட்டி இம் வயிற்றை இ ஸீ துக்காட்டஸாப்படி ஒரு விக்ருதியின்றிக்கே இருக்கை. (ஓராலிலை சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனை யல்லது) இதற்றை இப்படி வயிற்றிலே வைத்துத் தான் முகிழ்ணிரியதே பக்ஞையிருப்பதொரு ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்ந்த நம்முடையதுச்சர்யசுக்கியுக்களையொழிய. *

[பாலன் றனதுருவாயேழுலகுண்டு] (21) “யशோதாஸ்தநந்஧யமதயந்த விமுங்க” (யசோதாஸ்தநந்தயமத்யந்தம் விமுக்தம்) என்னும்படி முக்தமான வடிவையுடையனும், ஸகலவே கங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து. * [ஆலிலையின்மேலன்று நீவளர்க்க மெய்யென்பர்] ६ “ஆ லி ன் மேலே ரினந்தனிரித் கண்வளர்ந்தவீசன்” என்கிறபடிடேய முகிழ் ணிரியாதஆலந்தனிரிலே சரிக்கைக்கு ஒரு யசோதாதிகளின்றிக்கே இருக்க நீ கண்வளர்ந்த நுளினவற்றை “மெய்” என்று ஆப்தரான ரூஷிகள் எழுதானின்றார்கள். (22) “கந்தந்த ஶிஶுஶ்ரோதே லோகே நாசமுபாகதே। ஶாகாயம் வடவருக்காஸ்ய பல்லவேது சுசில்மிதः) என் றுயிற்று அவர்களெழுதுகிற பாசரம். *[ஆலன்று வேலைநீருள்ளதோ] அவ்வால்தான் அன்று மண்ணைக் கரைத்துப் பொகட்ட ஜலத்திலே யுள்ளதோ? நிராலம்பநமான ஆகாக்கிலேயுள்ளதோ? அன்றிக்கே, கார்யாகாரங்குலைந்து கரந்து கிடக்கிற மண்ணிலேயுள்ளதோ? *

[சோலைகுழ் குண்ணெடுத்தாய் சொல்லு] பருவம் நிரப்புவதற்கு முன்னே ஏழுபிராயத்திலே ஒரு படிப்பட மலையைத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற நீ சொல்லு. இதுவுமோராச்சர்யமிறை; இதுவுஞ் சொல்ல வேணும், அதுவுஞ் சொல்லவேணும். இவை முன்றும் விஸ்மயமா யிருப்பன சில அகடிதங்களாயிருந்தன. “அவன் பின்னை இவர்களுக் குக் சொன்ன உத்தாமேது” என்று பட்டரைக்கேட்க, “அவன்று அம் ‘ஆழ்வார் வந்தால் சேடக்கடவோம்’ என்று நினைத்திருந்தான் கானும்” என்ன, பின்னையும் ‘நீ ஸர்வாதார பூதனுமித்தனை போக்கி உண்ணை யொழியப் புறம்பேபொன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக வல்ல தொன்றுன்டோ?’ அன்று அவன் ஸர்வாதார பூதனுயிருக்கிறபடியைக் கண்டு இதோராச்சர்யமே! என்று விஸ்மிதராகிறோர்” என்றாருளிச்செய்.

* முதல் திருவ—79. ६ பெரிய திருமொழி (2—10—1).

தார். இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்ய யோகத்தைச் சொல்லுகிறது, (பெருமா மாயன்) என்று. அவனை யொழியப்புறம்பே கால்காணித்தெய்வமுடை யோமோ நாம்? “முந்துற ரக்ஷகனுக்கிறேன்” என்று பச்சை இடுவித தூக்கொண்டு, சிலநாள்கழிந்தவாறே வழிவைக்காட்டி “நானுமன்னைப் போலே, ஸாதகன்காண்” என்று சொல்ல அவனை விட்டாற்போலே, எடுத்துக் கழிக்கைக்குத் தானென்று தேவதையுண்டோ நமக்கு? மார்க்கன்டேயனை “ரக்ஷிக்கிறேன்” என்று சொல்லிப் பச்சையிடுவித்துக் கொண்டு அநந்தரம் ஜடையைக்காட்டி “நானு முன்னைப்போலே ஸாதன், ஒருநிலையைப்பற்றிக் காணிருப்பது; என்னையார்யியுங்கோள் என்று பிறர்சொல்லும் வார்த்தையை ‘மெய்’ என்று விர்வாவித்திருக்கும்படி ப்ரமித்தாயாகாதே, பொறு, உனக்காச்சரயனீய ஸ்தலங்காண்” என்று கொடுப்பாய் ஸர்வேச்வரனைக்காட்டிக் கொடுத்தானிறே. (23) “வஸுாஞ்சிலகண்ச யாஶாந்யா ஦ேவதாஸ்ஸுதா: பிதிச்சா ந ஸெவந்தேயஸ்மாது பரிமித ஫லம்” (ப்ரஹ்மாணம் நீலகண்டஞ்ச யாச்சாந்யா தேவதாஸ்ஸம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தேயஸ்மாத்பரிமிதம் பலம்) ப்ரஹ்மாவையும் ருத்ரனையும் அல்லாத தேவதைகளையும் அறிவுடைய ராயிருப்பார் ஆச்சரியார்கள்; அதுக்கடியென்னைனில், பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்கத்திலே இவனுக்கபேசுக்கிடுண்டானால் அவர்களதுகொடுக்கமாட்டார்களே, அவர்களுக்குமோக்கப்ரத்தவமில்லாமையாலே; இனி இவ்வருகே சிலவற்றையிறே கொடுப்பது; அவைஅல்ப மிறே; அவை அவனிவனுக்குக் கொடுக்கவுமாய், இவனவனுக்குக் கொடுக்கவுமாயிறே இருப்பது.

(24) “ஸ்கந்஦ருத்ரமஹேந்஦ிராயா: பிதிச்சாஸ்து பூஜனே” (ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷ்டித்தாஸ்து பூஜனே) * “திருவடிதங்நாமம் மறந்தும் புறந்தொழுமாந்தர்” என்னக்கடவுதிறே, பர்த்தாவின்பக்கல் ஆதாஸ்யமற்றிருக்க, பர்த்தந்தாபரிக்ரஹம் பண்ணு தொழிகையிறே இவன் அவனுக்காக யாகிறது; பகவத்ப்ராவன்யம் க்ரமத்திலே பிறக்கவுமாம், இவனுக்கு முந்துற வேண்டுவது-தேவதாந்தர ஸ்பர்சமறங்கயிறே; இதுண்டான் போக்யதை கீடக்குமிறே. 7.

—ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.—

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்,

திருவாசிரிய வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

† (பா) ஶிதிகண்ட (ஸ்ரீதிகண்டம்) * என்முகங்கிரு. 68.

திருவாசிரியம் பேரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானங்களின் அங்க்ரமணிகை.

அ	குரோர்நாம	2	போதயந்த: பர	3
அக்ரதஸ்தேகமி	8	கோஸத்ருஸோ	10	ப்ரஹ்மவிஷ்ணுரு 46
அந்தர்யாம்யம்ரு	28	க்ஷ		ப்ரஹ்மாணம் *23
அஸங்கேவஸ	16	ஜங்மகர்மச	26	மத்யாஜ்மாம் 15
அஹம்ஸர்வம்கரி	6	க்ஷ		மத்யேவிரிஞ்ச 47
ஆ	தஜ்ஜலாநிதி	36	மா ஏவ	33
ஆத்மாநம்நாதி	31	தத்ஜஞாந	52	மா: பூர்வோ 12
ஆதித்பவர்ணம்	*5	தஸ்யதீரா:	27	மஹையமந்மோ 11
ஆங்தமய:	*11	தஸ்யாந்தரா	50	மாஸா-ச: 21
ஆபுராஸ்தே	*14	த		யதாகப்யாஸம் 13
ஆர்த்தோவாயதி	22	திவிலார்ய	*2	யதோவாசோ 9
ஆயாயதிவா	*18	தீப்தமக்ஷி	5	யஸ்யமந்தரீச 32
சர்வ்யாரோவெஷன	23	த்ருவாஸ்ம்ருதி:	*9	யஸ்யாமதம் 29
குணம்ப்ரவ்ருத்த	40	ந		யஸோதாஸ்தந *21
ஏ	நதேவலோகா	49	ருதரம்ஸமா	44&*4
ஏகஸ்மிந்நாயி	*17	நஸமம்யுத	35	நித்பாந்யா 53
ஏகோஹவை	*15	நிதித்யாவி	*20	விவ்ருஞுதே 19
ஏஷபந்தாவிதர்	18	நிரயோயஸ்	34	யாரிரேவே 17
க	நாபுராத்யபரி	*3	ச	
கதம்நவயம்	*22	ப		ஸங்காத-ஸங்கா *8
கதாபுந:	*7	பத: ஸ்கலிதம்	20	ஸத்வாத-ஸங்கா 38
கர்மண்யோவாதி	14	பதிம் விசவ	43	ஸர்வமக்ல-விதம் 36
கலென்புந:பாப	*1	பராவஸேஸம்	37	ஸராஸாரவிவே *13
கலேஸோதிக	*12	பரவநார்த்தம்	*16	ஸ-ரபுரீயத் 48
காமாத்க்ரோதோ	*9	பரத்யக்ஷை	1	ஸ-ஸ-கம் *10
ஏ	ப்ராகேவது	4	ஸ்ருஷ்ட-ஸ்தவம் 7	
கதிமிச்சேத்	*19	ப்ரியோஹி	30	ஸ்ருஷ்டி-ஸ்தித 45
கத்தை:ஸோகா	24	க		ஸ்கந்தருத்ர *24
குணாமாகர:	42	பஹ-ஸ்யாம்	*6	ஸ்மரங்ராகவ 41

* இக்குறிப்பிட்டவைகளை திருவாசிரிய வ்யாக்யானத்தில் பார்க்கவுட்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமः
ஸ்ரீமக் க்ருஷ்ணஸுரயே நமः

திருவாசிரிய வ்யாக்யாந ப்ரமாணத் திரட்டு.

1. கலென புங: பாபரதாமி பூதே.....
பக்தாத்மா..... ஸ உத்பூவ

[பாபத்திலேயே சுடுபட்ட மனிதர்கள் நிறைந்த கலிகாலத்தில் அந்த பகவான் பக்தருபியாகத் தோன்றினார்.]

2. திவி ஸமர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத் யுகபதுத்திதா |
யதி பா: ஸத்ருஶீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ் தஸ்ய மஹாத்மா: ||

[ஆயிரம் ஸமர்யர்களுடைய ஒளியானது ஒரேகாலத்தில் ஆகா பத்தில் தோன்றிற்றுகில் அந்தப் புருஷனுடைய ஒளிக்கு அதுவாமான மாகலாம்.]

3. நாபுராத்யபரிமித திவ்யபூஷண

[நாபுரம் முதலிய கணக்கற் ற திவ்யபரணங்களை உடையவனே.]

4. ருத்ரம் ஸமாச்சிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாச்சித: |
ப்ரஹ்மா மாமாஸ்ரிதோ ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாஸ்ரித: ||

[தேவர்கள் ருத்ரனை அண்டியிருக்கின்றனர்; ருத்ரன் (தன்தகப்ப னன)பிரமனை ஆச்சரியித்திருக்கிறார்; பிரமனைவெனில்(அவனையுப்பிதப பித்த) என்னை அடைந்திருக்கிறார். அரசனே! நான் ஒருவனையும் பற்றியிருக்கவில்லை.]

5. வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்
ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் |
தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி
நாந்ய: பந்தா வித்ப சேயநாய ||

1. 2. கிடை (11-12). 3. கத்யத்ரயம். 4. பார-ஆச (118-37).
5. புருஷ ஸமக்தம்.

[(வேதபுருஷங்கிய) நான் (ஸ்வருபருபகுணவிபூதிகளில்) பெரிய வதும், ஸமர்யன் போல் ஒளிவிபெவனும், பரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட வனுமான இந்தப் புருஷனை அறிகிறேன். அவனை இம்மாதிரி அறி பவன் இப்பிறப்பிலேயே முக்தனை ஆகிறேன்; மோக்ஷத்திற்கு வேத வழி கிடையாது.]

6. ததைக்கத பஹா ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத் தேஜோ஽ஸ்ருஜத

[அந்தப் பாப்ரஹமம் ‘(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கஸ்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.]

7. கதா புந: ரங்காதாங்ககல்பகத்வஜாரவிந்தாங்குஸ்வஜ்ரலாஞ்சஙம் |

த்ரிலிக்ரம! த்வக்சரணம்புஜத்வயம் மதீயமுர்த்தாநமலங்கரிஷ் யதி ||

[திரிவிக்கிரமனே! சங்கு, சக்கரம், கல்பகவ்ருஷ்டம், கொடி, தா மரை அங்குசம், வஜ்ராயுதம் இவைகளை அடையாளமாகவுடைய உண் திருவடித்தாமரையினை என் தலையை எப்போதுதான் அலங்கரிக் கப்போகிறது?]

8. த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஸ் ஸங்கஸ் தேஷ-ஓபஜாயதே |

ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோ஽பிஜாயதே ||

[விஷயங்களை இடையிடாமல் என் ஆம் மனிதனுக்கு அவற்றில் அதிகமான சேர்க்கை (ஸங்கம்) உண்டாகிறது. அந்த ஸங்கத்தினால் கூமம் உண்டாகிறது. காமத்தினால் கோபம் ஏற்படுகிறது.]

9. ஆஹாரபா-த்தேள ஸத்வபா-த்தி: | ஸத்வபா-த்தேள த்ருவா ஸ்மருதி: ||

[என்னும் உணவுசத்தமாயிருந்ததாகில் மனம் சத்தியடைகிறது. மனம் பரிசுத்தமடைந்த வளவில் ‘நிலைநின்ற நினைவு’ எனப்படும் பக்தி உண்டாகிறது.]

10. ராஜவித்யா ராஜதுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம் |

ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மயம் ஸாஸாகம் கர்த்துமவ்யயம் ||

[வித்யைகளுக்குள்ளும், ராஹஸ்யங்களுக்குள்ளும் மேஸானது இது; பாபங்களைப்போக்கடிப்பவற்றில் உயர்ந்தது; என்னை நேரில் காட்டுவது; இனிதானது; (பலத்தைக் கொடுத்தபின்பும்) அழியாதது.]

6. சாங்க-ஐப (6-2-3). 7. ஸதோ-ர (31). 8. கிதை (2-62).

9. சாங்க-ஐப (7-26-2). 10. கிதை (9-2).

11. தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஞ்ஞாநமயாத் அந்யோந்த
ஆத்மா ஆந்தமய:

[அப்படிப்பட்ட இந்த விஞ்ஞாநமயனை ஜீவனைக்காட்டி இப், வேறுப்பட்டவனும், (அந்த ஜீவனுக்கு) அந்தாத்மாவாயிருப்பவனும் ஆந்த மயனை பரமாத்மா.]

12. க்லேஸோநதிசதாஸ் தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம் |
அவ்யக்தா வழி கதீர் து:க்கம் தேஹவத்பிரவாப்யதே ||

[அவ்யக்தமெனப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலே ஈடுபட்ட மனத்தை யுடையவர்களுக்கு (அதை அடையும் விஷயத்தில்) மிகவும் துக்கமுள்ளது. தேஹாத்மாயிமானிகளுக்கு, ஆக்ம ஸ்வரூபத்தை அடைவது மிகவும் கடினமான்றே.]

13. ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா கர்யாம்ஸோ விமத்ஸரா: |
ப்ரமாணதந்த்ரா: ஸந்தீதி க்ருதே: வேதார்த்தஸங்கரஹ: ||

[ஸாரம், அஸாரம் ஆசிய இவற்றை விவேகித்து அறிபவர்களும் (மிகுந்த கேள்விஞாநத்தாஸ்) பெருமை பெற்றிருப்பவர்களும், பிறரிடம் மாதஸர்யமற்றவர்களும், ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களுமான மஹாங்கள் (இக்காலத்திலும்) உள்ளனன்றும் நிச்சயத்தாலேயே என்னுல் வேதார்த்தஸங்கரஹம் செய்யப்பட்டது.]

14. ஆயுராஸாஸ்தே

[நீண்ட ஆயுளைப் பிரார்த்திக்கிறோன்.]

15. ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் | ந ப்ராஹ்மா ஸோநா: |

[நாராயணன் ஒருவனே பிரளயகாலத்திலிருந்தான்; பிரமது மில்லை; சிவனுமில்லை.]

16. த்ரவீதுதஸ் ததா தர்மோ ஹுபிக்த்யா மஹாமுகே |
க்ருஹீத்வா தர்மபாநியம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே ||
கங்கரளிதம் பரயா பக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் |
ததம்பு பதிதம் த்ருஷ்டவா ததார ஶரீஸா ஹர: ||
பாவநார்த்தம் ஐடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யதாரணைத் |
வர்ஷாயுதாந்யத பஹு-உங் ந முமோச ததா ஹர: ||

10. கிடை (9-2). 11. தை-ஆர (5). 12. கிடை (12-5). 13. வேதார்த்தஸங்கரஹம் (நிகமநக்ஸ்லேகம்). 14. யஜ-அஷ்ட (3-5). 15. மஹோ பனிஷத் (1). 16. சுச்வரஸம்ஹிதை.

[மாமுனிவரே! (பகவன் திருவுலகளந்தருளி) அச்சமயம், ஹரியினிடம் பக்தியினால் தர்மம் ஜலமாயிற்ற. தர்மமாகிய அந்த ஜல த்தை எடுத்து, ஜகந்நாதனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக (அவனுடைய) திருவடியானது (என்னால்) மேலோன பக்தியுடன் விளக்கப்பட்டது; பாத்யம் அர்க்யம் முதலிபவைகளாலும் கூஜிக்கப்பட்டது; விழுந்த அந்த ஜலத்தைப் பார்த்து ‘நான் (பரிசுத்தப்படுத்தத்) தகுந்தவனு யிருக்கிறேன்’ என்று சிச்சயித்து, சிவன் தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஜடையின் நடுவில் தலையால் தாங்கினான். மீறகு, பல பதினாலியிரக்கணக்கான வருஷங்கள், மூத்திரன் அப்படியே (அதை) விட வில்லை.]

17. ஏகஸ்மிந்பயத்திக்ராந்தே மஹா-உர்த்தே த்யாநவர்லீதே।
தல்ஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ரூஶம்॥

[பகவானுடைய தியானமில்லாமல் ஒரு முகர்த்தகாலம் சென்ற தாகிலும், திருடர்களால் திருப்பட்டவன் போல் உரக்கக் கதறவதே தகுந்தது.]

18. குஹோ ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோ஽ஸ்மி திவஸாந் பஹு-உந் ஆயா யதி வா ராம: புந: ஶப்தாபயேதிதி॥

[‘ராமயிரான் மறபடியும் கூப்பிடுவரோ’ என்னும் ஆசையாலே குஹநுடன் கூட அங்கேயே பல தினங்கள் தங்கினேன்.]

19. ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத் தாமிச்சேத் ஹ-தா-ஶாநாத்।
ஸ்வராத் ஜஞாநமந்விச்சேத் கதிமிச்சேத் ஜநார்தநாத்॥

[ஆரோக்யத்தை ஸ-மர்யனிடமிருந்துவிரும்பக்கடவன்; பணத்தை அக்ணியிடமிருந்து விரும்பக்கடவன்; ஈச்வரனிடமிருந்து குன்றத்தை விரும்பக்கடவன்; மோக்கத்தை ஜநார்த்தனனிடமிருந்து விரும்பக்கடவன்.]

20. ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ப்ரோதவ்யோ
மந்தவ்யோ நிதித்யாலிதவ்ய:

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா திபானிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தகுந்தது.]

21. யஸோதாஸ்தநந்தயமத்யந்தம் விழுக்தம்

17. 18. ர-உ (59-3). 19. ப்ரஹ்மாந்தம். 20. புகுஹ (6-5-6).
21.

[மிகவும் அழகியதான யசோதையின் கைக்குழந்தை]

22. கதம் ந்வயம் ஸ்ரீஸா: ஶேதே லோகே நாஸ்முபாகதே |
ஸாகாயாம் வடவ்ருக்ஞஸ்ய பல்லவே து ஶாசிஸ்மித: ||

[உலகமெல்லாம் நாசமடைந்தபிறகும், ஆலமரக்கிளையிலுள்ள இளந்தளிரில், இனிய புன்முறவாலுடன் கூடிய இக்குழந்தை எப்படிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறது?]

23. ப்ரஹ்மாணம் நீல (ஸ்ரீதி) கண்டம் ச யாஸ்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: |
ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் ||

[பிரமனையும், குத்திரனையும், மற்றும் தேவதைகளாகச் சொல்லப் படும் யாவரையும் ஞானிகள் ஸேவிக்கமாட்டார்கள்; ஏனெனில், அவர்கள் அளிக்கும் பலன் அளவுள்ளது.]

24. ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜனே |
ஜ்ஞாத்தைவவம் பக்திஸாங்கர்யம் ந குர்யாதேவமேவ ஹி ||

[ஸ்கந்தன், ருத்ரன், இந்திரன் முதலான தேவதைகள் பூஜை செய்யும் விஷயத்தில் (ஞானிகளால்) விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப் படி அறிந்து, இம்மாதிரியாகவே பக்திக் கலப்பைச் செய்யாமலிருக்கக் கடவன்.]

-திருவாசிரிய வ்யாக்யான ப்ரமாணத் தீரட்டு முற்றிற்று:-

ஶ्रி:

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸ்மரயே நம:

பேரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யான ப்ரமாணத் தீரட்டு.

1. ப்ரத்யக்ஷே குரவ: ஸ்துத்யா:

[ஆசாரியர்கள் நேரிலேயே துதிக்கத்தகுந்தவர்கள்.]

2. குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர் நாம ஸதா ஜபேத |
குருஸேவாம் ஸதா குர்யாத் ஸோந்மருத்த்வாய கல்பதே ||

22. பார-ஆர (188-94). 23. பார-சாந்தி (350-36). 24.

1. 2. ப்ரபஞ்சஸாரம்.

பிழை தீருத்தம்
தீருவாசிரிய வ்யாக்யானம்

பக்கம்	வரி பிழை	தீருத்தம்
1	7 தாழ்வாழு	தாம்வாழு
3	10 பாத்ரையினுக்கிற	யாத்ரையாயினுக்கிற
4	20 மில்லாதொரு	மில்லாததொரு
6	16 கிறபடியே,	கிறபடியே.
11	12 மங்கித்தாயிற்று.	மங்கிற்றாயிற்று.
12	25 விவேகஜ்ஞ:	விவேகஜ்ஞா
14	22 அஸாதாரண	தன்னளவில் அஸாதாரண
,	32 அவனுடைய	அவனுடைய சடாசுஷ்மாதரத்து
	[லேகடல் குளிர்ந்தபடி; குழுமூருதபடி நடுங்கவென் ஆத (படவரவரச) ஒரு சேதநளைப்பற்றிக்கடையச்செய்தே	
18	18 உண்டாக்கி	உண்டாக்கி.
,	23 அவனெருவதுமே	அவனெருவதுமே
22	22 லோகமான	லோகமானது